

„Nechte maličké přijít ke mně
a nebraňte jim,
neboť jejich je nebeské království.“

Jak muselo být krásné, stulit se do náruče Božího syna
a přijmout jeho požehnání!

Jaký obraz o Ježíši předkládáme našim dětem, vnoučatům, žákům –
– není to jen ten maličký Ježíšek z Betlémských jeslí?

Není to jen hlídač dobrých mravů: „Pán Ježíš se zlobí,
když tohle děláš?“ Nebráníme dětem přijít ke Kristu tím,
že jeho obraz v našem nitru není správný?

Je formovaný Písmem, Eucharistií, modlitbou... ?

Je nám samotným Ježíš tak blízký, abychom mu rádi svěřovali děti do náruče?
Vždyť on je s láskou obejmě!

Čtenářka Zdislavy

Z pěší pouti mládeže litoměřické diecéze za nová duchovní povolání a dobré rodiny. Foto Filip Landa

OBSAH

Úvodník

Úvodní slovo

3

Rozhovor

s Jitkou a Petrem Kindlovými:

Děti jsou dar od Boha, nikoli náš majetek

4

Představujeme farnost

Římskokatolická farnost – děkanství
Teplice

7

Osobnost

Mons. Josef Helikar ve vzpomínkách
MUDr. Milana Zbořila

10

Spiritualita

Ježíš Kristus byl ukřižován, umřel
i pohřben jest, třetího dne

11

vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa

12

Ezdráš, přísný obnovitel čistoty Božího lidu

13

Křesťané Litoměřicím – katolická misie 2010

Církevní stavby v diecézi

Ohlédnutí za Nocí kostelů
v litoměřické diecézi

14

Zprávy z diecéze

10. pěší pouť mládeže za nová

16

duchovní povolání a dobré rodiny

18

Krátké zprávy

Napsali jste

Děkujeme Ti, milý otče Josefe...

19

Dalek kariéry

19

Pozvánky

Nabídka Radia Proglas

20

Pozvánky, tipy na výlet

20

Nabídka Karmelitánského nakladatelství,
soutěž

21

Zprávy z biskupství

Z diářů

22

Vyjádření představitelů litoměřické diecéze

22

Turisté mohou přespat

22

v diecézním domě v Litoměřicích

Fotografie
na titulní straně
časopisu: Miroslav Zelenka

Fotografie bez
uvedení autora
- Jana Michálková

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze

Červenec 2010 • 15. ročník • 4. číslo • 20 Kč

Rodina a víra

*Bůh Jahve řekl: „Není dobré, aby byl
člověk sám. Musím mu udělat pomocníka,
která by se k němu hodila.“ Bůh Jahve
utvořil ze země rovněž všechna divoká
zvířata a všechny nebeské ptáky a přivedl
je k člověku, aby viděl, jak je pojmenuje:
každý z nich měl nést jméno, jaké mu dá*

*člověk. Člověk dal jména veškerému dobytku, nebeským ptákům, všem
divokým zvířatům, ale pomocníci pro člověka, jež by se k němu hodila,
nenášel. Tu Bůh Jahve seslal na člověka mrákotu a on usnul. Vzal jedno
z jeho žeber a jeho místo vyplnil masem. Pak z žebra, jež vzal z člověka,
vytvořil Bůh Jahve ženu a přivedl ji člověku. (Gen 2, 18-22)*

Rodina je naše životní prostředí. Co je v prostředí naší rodiny, je doma, je to naše; ostatní, co je venku, je pro nás více či méně cizí. Spousta lidí si myslí, že církev je farnost a farář, někdy i papež, diecéze, nebo všichni katolíci na celém světě. Hlavní Boží ideu, vloženou do církve, vyjádřil II. Vatikánský koncil: „*Bůh si však nepřál posvětit a spasit lidi jednotlivě, s vyloučením jakéhokoli vzájemného vztahu, nýbrž chtěl z nich vytvořit lid, který by ho vpravdě uznával a svatě mu sloužil.*“ Tato teze je zobecněna na základě dějin spásy od Izraele, přes povolání apoštolů, až do závěru dějin v Novém Jeruzalémě. Výklad jejího smyslu vychází ze základu naší spásy. Jde o dar, který nám Bůh dal na základě svého milosrdenství. Člověk si tuto skutečnost nepřivlastňuje sám, ale dostává ji od Boha, kterého zastupuje jiný člověk vedle něho. Neplatí to jen o svátostech, ale i o jiných darech milosti. Často si to uvědomujeme u svatých, které prosíme o přímluvu a kteří nám opravdu pomohou tam, kde si sami nemůžeme vyprosit pomoc. Dotýká se to i běžného společenství věřících, které se dělí Božím slovem a modlí se za sebe navzájem, i to se účastní tajemství církve. Takové společenství může být i velmi malé, stačí dvě osoby.

Pod pojmem poslání věřící rodiny si častokrát představujeme povinnost rodičů předat víru dětem. Je to důležitý úkol, ale je až druhotný. Prvotní úkol se týká života víry manželů, je to vzájemná pomoc k svatosti. Rodiče mají mít doma prostředí víry, dělit se Božím slovem, pomáhat si vzájemnou modlitbou. Existuje i modlitba samotných rodičů bez dětí, společné hledání Boží vůle pomocí Božího slova. Tajemství církve se tak zpřítomní v rodině. Hovoříme o domácí církvi. Svatý Pavel zmiňuje církev v domě Prisky a Aquily (1 Kor 16,19). Rodina byla prostředím života církve po staletí i v nepřátelském prostředí. Tyto domácí církve byly základnami pro evangelizaci svého prostředí. Tehdejší věřící nejezdili nikam pro posilu a povzbuzení, ale jejich rodiny nesly jasné znaky jiného způsobu života, než byl život celé společnosti. Ježíš byl přítomen uprostřed nich.

Tady u nás, v severních Čechách, je potřeba odhalit tajemství rodiny jako životního prostředí věřících. Masy zde nejsou, podstatné je, aby tajemství Ježíšovy přítomnosti uprostřed lidí bylo přítomné i v našich rodinách, aby Boží slovo neznělo jen z kazatelen v kostele, abychom prosili o modlitbu a sami se modlili především s našim životním partnerem, aby víra v Ježíše a život podle liturgického kalendáře byl přítomen v našem domově.

P. Jan Rajlich OP, administrátor farnosti Jablonné v Podještědí

Děti jsou dar od Boha, nikoli náš majetek

jsou stvoření vyšlá z ruky Boží, gesta jeho lásky...

Rodina Kindlova to jsou Jitka (33), Petr (35), Vojtěch (8), Jan (6), Kryštof (4), Josef (3), Prokop (necele 2). Rodiče jsou absolventy VŠ. Bydlí v Litoměřicích.

Jitka a Petře, kde jste se seznámili?

Seznámili jsme se na faře v Li-bochovicích u R.D. Jiřího Voleského. Po šestileté známosti jsme se v roce 2001 vzali. Manželé jsme tedy devátý rok a máme zatím pět dětí.

Co vás vedlo k tomu, že jste se pro svého partnera rozhodli?

Jitka: Petr mě oslovil svou zdvořilostí a obětavostí k druhým. Časem se ukázalo, že rád cestuje do přírody, fotografuje, muziciňuje a má rád děti.

Petr: Jitku jsem si ani nevybral, Jitka si vybrala mě. Líbila se mi. Líbilo se mi na ní i to, že je zbožná a má hezký vztah k Panně Marii.

Jaká je teď po letech skutečnost?

Petr: Je to pohodová, obětavá a hodná manželka. Děkuji Pánu Bohu za ni. Já sám se mám od ní stále co učit a neustále objevuji její smysl pro krásu, harmonii a tvořivost.

Jitka: Skutečnost je taková, že ještě k tomu, co jsem už uvedla, Péťa

rád a dobře vaří. I já děkuji Pánu Bohu za něj. V partnerství a rodičovství je podle nás důležité, aby byl středem Kristus. Také považujeme za důležité společné porozumění, důvěru a jistotu, že se můžeme spolehnout jeden na druhého. Mnohdy se nám to taky nedaří. Ale myslím, že se o to snažíme.

Máte pět dětí, plánovali jste je?

Někdo moudrý řekl: „Když chceš Boha pobavit, tak mu řekni svoje plány.“ Vzali jsme se a tím jsme samozřejmě chtěli přijmout i děti od Boha dané. Na miminko jsme se připravovali devět měsíců, stejně jako ostatní. Co s miminkem máme dělat, to jsme se učili až v praxi. Oblečení pro novorozence mi darovaly kamarádky, koupili známí a příbuzní. A teď zase my můžeme pomáhat mladým maminkám. Na každé další miminko jsme se všichni moc těšili a modlili jsme se za zdraví jeho duše i těla. Naší největší zkouškou bylo, když jsme čekali Jeníčka. Lékaři zjistili, že je velká pravděpodobnost, že bude mít Downův syndrom, posílali nás okamžitě na potrat. Byli jsme bezradní. Svěřili jsme ho Panně Marii. To, že je zdravý, je zásluha Panny Marie a také sester premonstrátek z Doksan, které se za něj modlily. Život v rodině

Jaký je den v tak velké rodině?

Každý den se nejprve přivítáme mezi sebou a Pánem Bohem. Společná modlitba je naším startem do nového dne. Vojtěšek půjde po prázdninách už do třetí třídy. Dopoledne všedních dnů musíme přizpůsobit tomu, abychom ho odvedli a vyzvedli ze školy. A čas mezi tím věnujeme ostatním klukům, vaření, domácnosti, zařizování po úřadech anebo jedeme v zimě na sněžnou a v létě do přírody, na houby do lesa. Po obědě jdou malí kluci spát a Vojtěšek se učí a dělá úkoly. Když máme splněno, vyrážíme ven – na kola, brusle, zmrzku, na zahrádku... Ve čtvrtek chodíme do Hospice sv. Štěpána na mši svatou, kterou slouží P. Radim Valík OSB. Po mši svaté má pro kluky připravenou krátkou katechezi, připravuje je na první svaté přijímání. Večer se snažíme číst pohádky nebo příběhy z Písma svatého. Televizi nemáme a jsme za to rádi. V pátek nebo v sobotu jezdíme na mši svatou do Úštěka, kde všichni mimo Prokůpka ministrují. První a třetí sobotu v měsíci někdy jedeme na poutní mši svatou na Květnov u Chomutova. Moc rádi vyrážíme do přírody, kde děti učíme poznávat stromy, kytičky, zvířata. Dost často ale žádná nevidíme, protože nás slyší už z dálky a stačí

zavčas utéct. Milovník přírody je u nás Jeníček. Stále se na něco vyptává a rád ji zkoumá, listuje v knížkách o přírodě. Kluky také zajímá technika, rádi věci rozebírají, ale jen někdy je skládají. Petr pracuje na dráze, nepohrdneme jízdou vlakem, zvláště když má parní lokomotivu. V neděli putujeme (autem) na pouť do Doksan, Chomutova, Úštěka, Římovy, Lomečku, nebo také na Svatou Horu. Naše poutě vždy spojíme s nějakou další aktivitou, uděláme si prostě rodinný výlet.

Jak jste jako rodina s pěti dětmi přijímání okolím?

Myslím, že dobře. Okolí si zvyklo, sousedi také a v porodnici nás už znají. Také účetní u Petra v práci se už naučila vyplňovat formuláře pro více dětí. Často mě zastavují babičky a ptají se, zda jsou všechny ty děti naše. Většinou jdeme bez Vojty, který je právě ve škole. S úsměvem odpovídám, že máme kluků pět. Některé nás obdivují, jiné litují. Já bych ale neměnila. Při návštěvě poutního místa Lomečku jsme měli možnost se blíže setkat se sestřičkami. Byly z nás nějaké „vysmáté“. Kluky pořád porovnávaly a říkaly: „To jsme tady ještě neměli, takových stejných kluků...“

Proč mýt, či nemít v dnešní době víc dětí? Co byste změnili?

Je na škodu, že se stát o rodiny s dětmi více nestará a nepodporuje je. To není dobré. Ale mít více dětí je krásné. Jsou to dary od Pána Boha, co více si můžeme přát. Ten, kdo děti chce, je má, i když nemůže mít vlastní. Mnohdy mi přijde pusté a prázdné, když vidím krásný mladý pár jít po ulici, má tři psy a žádné dítě. Jak je to smutné, že? Pro nás je to krásné mít víc dětí. Jak to pro nás Pán Bůh připravil, tak to bereme.

Kluci se spoustu věcí naučí jeden od druhého, společně si hrají, zabaví se. Učí se také dělit a odříkat si. Když jdeme po ulici, často se po nás lidé otáčejí a počítají nás. Když jdeme nakupovat, kluci pomáhají nosit nákup do košíku. Jeden bochník chleba nám už na den nestačí. Nestalo se nám, že bychom se nudili. Mít děti není o financích, i když s námi spousta lidí nemusí souhlasit. Máme zkušenost, že se o nás Pán Bůh stará. Neříkáme, že máme všechno, ale kluci mají kola, brusle kolečkové i na led, spoustu oblečení, hraček a téměř nic jsme z toho nekoupili. Máme dobré lidi kolem sebe, Pán Bůh se stará. Podívejte se, jak my jsme bohatí. Ani jedno dítě

bychom za žádné miliony neprodali. A to jich máme pět. Jediné, co bychom změnili, je bydlení. Sháníme domek se zahrádkou, v paneláku to není ono. Modlíme se za to a věříme, že platí: „Proste a bude vám dáno.“

Dokážete si udělat čas na každého z nich zvlášť?

Snažíme se. Ráno se každý s každým zvlášť přivítá, zeptáme se, jak se vyspal. Úsměv nám hned

napoví. Celý den pak odpovídáme na spoustu otázek. Malujeme, zpíváme, hrajeme hry, vaříme. Každý z nich si sám určí čas, kdy se mu budeme věnovat. Každý kluk ve svém věku vyžaduje něco jiného a na něco jiného je šikovný. Snažíme se je rozvíjet v tom, co je zajímavé. Vojtěšek je praktik, rád pomáhá tatínkovi a učí se od něj. Zajímá ho technika. V ledasčem tatínka již zastane. Dokáže třeba sám zatopit na zahrádce v kamnech. Jeníček si raději čte o přírodě, Kryštofek se rád učí jakékoli nové věci. Učí se společně s Jeníčkem. Nejraději však zpívá, je to náš mazlík. Josífek je sice neposeda, ale je zase moc šikovný, u práce vydrží nejdéle. Prokůpek se přidává se zpěvem k celé rodině. Ještě neuměl mluvit, ale už zpíval.

Jak se doma dělíte o práci?

Hodně toho děláme společně. Péťa se stará o finance a já o domácnost. Rád a dobře vaří a tím mi moc pomáhá. Kluci také rádi pomáhají. Některý více a jiný méně – nejraději škrabou brambory, mrkev, vysávají nebo zalévají kytičky. Nemohu si stěžovat, že bych byla na všechno sama.

Jak se díváte na „otcovskou dovolenou“?

Když to tak rodina chce, ať je tatínek doma. My jsme raději pro mateřskou dovolenou. Já jsem doma s dětmi téměř devět let, občas je to náročné, ale nestěžuji si. Do práce se neženou, mám ji doma docela dost. Myslím si, že pro děti i rodinu je důležitější, aby maminka byla s nimi doma.

Jak vy sami odpočíváte, daří se to?

Rádi relaxujeme v přírodě. Kluky bereme všude s sebou, a tak

relaxujeme i s nimi. Odpočívát se bude až v hrobě.

Jak praktikujete duchovní výchovu?

Ještě když jsme byli svobodní, začínali jsme společnou modlitbou, ta nás spojovala na dálku. Pokračovali jsme s tím i v manželství a děti se k nám postupně připojovaly. Při ranní modlitbě vzýváme naše svaté patrony, a tak jsou to takové menší litanie. Jak jsme už zmiňovali, hodně si s dětmi čteme. Knížky např. o svatě Zdislavě nebo Pánu Ježíši v takové formě, aby tomu rozuměli. Chodíme společně na mši svatou, kde kluci ministrují. Největší duchovní výchovou je touha po Kristu, kterou mají děti vidět u rodičů a kněží, kteří se chtějí Kristu opravdu přiblížit. Také zbožné sestřičky v Doksanech dávají dobrý duchovní příklad.

Petře, chodil jsi ministrovat?

Ano, jako malý špunt. V České Lípě, kde bydlela babička,

i v Litoměřicích. Začal mě vést R.D. Václav Vlasák, asi od první třídy. Chtěl jsem být blíže u oltáře. Mám nezapomenutelnou vzpomínku. Jednou při mši svaté, když otec Vlasák podával svaté přijímání, nechtěně mu vypadla Nejsvětější Svátost, podařilo se mi ji zachytit na patenu. Po mši svaté v sakristii mě chytil do náruče a řekl: „Petře, děkuji ti, že jsi zachránil Pána Ježíše, aby nespadl na zem.“

Jak motivujete vaše kluky, že tak malí u oltáře vydrží?

Kluci to vidí u kněží, kteří to myslí vážně u oltáře. To je asi největší motivace. Říkáváme, kluci, jdeme na mši svatou, chovejte se tak, abyste se líbili Pánu Ježíši. Ať má Pán Ježíš z vás radost. Pak bývá sladká odměna, pochvala. Jejich „provinění“ u oltáře vždycky doma probereme. Chtějí být u oltáře, blíže Kristu, a tak jsme jim nebránili. U oltáře se zklidnil i neposedá Josífek. Doma pak kluci slouží svoji „mši svatou“, mají svůj oltář, kalich, misku, konvičky, maminka ušila ornáty a vše, co je potřeba k jejich „mši svaté“. Tatínek vyrobil kadidelnici. Proměňují piškoty, žehnají, mladším sourozencům dělají křížky. Společně zpívají, chodí průvodem

a napodobují mši svatou. Řekněte, kdo z nás to nedělal?

Měli by i ostatní kluci chodit ministrovat a proč?

Určitě ano, jak vybízel třeba i pan biskup Pavel Posád. Tatínek vezme svého synka a jde s ním k oltáři - blíže ke Kristu. Kluci začali ministrovat díky panu biskupovi Posádovi. Dovolil bych si říct, že jsou to „Posádovi ministranti“. Začátky byly veselé. Občas si kluci při kázání schrupli nebo zakopli o zvonky, jindy si přišlápli komžičku a upadli.

Pomýšlíte do budoucna? Kluci porostou, čekají vás roky jejich dospívání se vším, co k tomu patří.

Musíme se za ně modlit a důvěřovat Pánu Bohu. Znovu opakujeme: „Proste a bude vám dáno.“ Každá rodina řeší tyto otázky a dopředu neví, co je čeká. Ani my to nevíme, ale určitě to bude zajímavé.

S Jitkou a Petrem Kindlovými hovořila Marie Koscelníková

Foto archiv rodiny Kindlových

Římskokatolickou farnost - děkanství v Teplicích nelze oddělit od zdejší komunity bratří salesiánů. Komunita má dlouhodobě sedm členů, všichni bydlí v budově děkanství, a proto se tu začalo říkat „U sedmi statečných“.

U sedmi statečných

Do severních Čech přišli salesiáni po 2. světové válce do uvolněného cisterciáckého kláštera v Oseku. Zde našli svůj domov a odtud rozvíjeli činnost v širokém okolí. Dne 16. listopadu 1947 byl Štěpán Trochta SDB vysvěcen na biskupa. Aktivita salesiánů přerušila noc ze 13. na 14. dubna 1950, kdy byl klášter násilně zabrán. Další aktivita rozvíjeli na Teplicku až po roce 1968 a nově od roku 1990 kdy salesiánská provincie, vzhledem k předchozí tradici a přítomnosti spolubratří v okolí, přijala odpovědnost za farnosti ve městě Teplice a okolí. Dne 17. listopadu 1991 otevřeli salesiánské středisko pro děti a mládež v Šanově v ulici Pod Doubravkou v domě patřícím okresnímu úřadu. Od roku 1999 je středisko umístěno na sídlišti v Proseticích, kde denně dochází přibližně 50 dětí většinou romského etnika. V roce 2009 otevřeli druhou budovu střediska v Trnovanech.

P. Stanislav Jonášek SDB

je administrátorem sedmi farností. Spravuje tři farnosti v Teplicích: děkanství (kostel sv. Jana Křtitele), Teplice – Šanov (kostel sv. Alžběty) a Teplice – Trnovany (kostel Božského Srdce Páně), a čtyři farnosti mimo Teplice: Modlany (kostel sv. Apolináře), Křemýž (kostel Sv. Petra a Pavla), Světec (kostel sv. Jakuba Většího), Kostomlaty pod Milešovkou (kostel sv. Vavřince) a „zvláštní farnost“ Radovesice, což je farnost, která má dosud své IČO, ale je kompletně zasypána výsypkou z povrchového dolu. I kostel je pod zemí, zhruba dvacet metrů hluboko. „Viděl jsem fotku, jak rypadlo sype hlínu přímo na kostel,“ vzpomíná P. Stanislav.

V rámci města Teplice se v neděli koná pět bohoslužeb, aby si lidé mohli vybrat čas, který jim vyhovuje. Mezi návštěvníky bohoslužeb jsou i lázeňští hosté. Farní aktivity s pomocí laiků jsou v teplické farnosti asi takové jako i jinde. Je postaráno o všechny věkové skupiny. Je zde klub maminek, děti na náboženství, mládež, ekumenické setkávání žen, setkávání chlapů ze severu a seniory navštěvují v domovech důchodců. „Chtěli bychom dát seniorům prostor pro setkávání, ale ještě nevím v jaké podobě. Mohla by to být třeba práce s Biblií, s textem,“ sděluje P. Stanislav. Je tu i skupinka katechumenů, kterou doprovází po dobu dvou let před křtem.

Ekumenická spolupráce mezi církvemi je v Teplicích nadstandardní. Představitelé církví se zde třikrát do roka setkávají k modlitebnímu a biblickému zamyšlení, navzájem se informují o svých aktivitách a spolu iniciovali ekumenické setkávání mladých. Velkou akcí, za kterou stojí teplická farnost, je jarní festival sou-

dobé křesťanské hudby TEPFEST! Další velkou akcí je Teplické varhanní léto. Letos probíhá již druhý ročník tohoto mezinárodního festivalu. Je to zároveň benefiční akce, jejíž výtěžek bude věnován na opravu historických varhan Josefa Breinbauera z Ottesheimu v kostele sv. Alžběty, kde také festival probíhá. (www.varhannileto.cz)

P. František Pospíšil SDB

je okrskovým vikářem, má na starosti celý teplický vikariát. K povinnostem vikáře mimo jiné patří zorganizovat jednou za měsíc setkání kněží, kde se snaží navzájem povzbudit, řešit problémy, těžkosti apod. Jednou do roka dělá vizitaci všech farností ve vikariátu. „Podle kodexu církevního práva to má být a otec biskup si to přeje. Jinak dělám to, co je zapotřebí. Snažím se, pokud mi síly stačí. Je nás tu sice víc, než kde jinde, je to největší komunita kněží v celé litoměřické diecézi, ale my se opravdu snažíme být platní v širokém okolí, nejenom v teplickém vikariátu. Když potřebují kněží zastup, tak se jim snažíme vyhovět, aby mohli také odjet na duchovní cvičení, na dovolenou apod. nebo když ze zdravotních důvodů nemohou sloužit. Navštěvuji i nemocné, pravidelně chodím do domovů důchodců,“ říká otec František. Spolubratři mu rádi přenechají pohřby.

P. Benno Beneš SDB

je ředitelem zdejší komunity, jeho úkolem je komunitu koordinovat. Do chodu farnosti nezasahuje, to má ve své kompetenci administrátor se svými dvěma kaplany. Také on vypomáhá, kde je potřeba. Nejen v Teplicích a okolí, ale také na německé straně hranice.

P. Jan Hurník SDB

Podle P. Benna je mužem, který má velký akční rádius. Měl jej vždycky; už v době totality. Je taková, jak říkáji spolubratři neřízená střela, ale muž plné odvahy a hluboké víry. Při práci s romskou komunitou má odvalu, ale samozřejmě také naráží. Věnuje se přípravě ke křtu, hlavně mezi dospívajícími Romy. Dvě odpoledne v týdnu je na středisku. „Na obou střediscích mám se staršími dětmi něco na způsob rukodělného kroužku, děti se učí, co se dá dělat se dřevem, se železem,“ říká P. Jan.

P. Ladislav Nádvořík SDB

je ředitelem Salesiánského střediska Štěpána Trochty domu dětí a mládeže v Teplicích (www.teplice.sdb.cz). Středisko sídlí v Teplicích na dvou místech - v Proseticích a Trnovanech. Obě střediska navštěvují především romské děti a mládež. Je velice složité udržet zde linii křesťanského ducha. Ve středisku v Trnovanech letos ukončili první školní rok. Během něho postupně uspořádali program, poznali, v čem se trnovanské sídliště liší od prosetického. Naučili se, jak na tyto rozdíly reagovat.

Na otázku, co se ve střediscích povedlo, uvádí: „Kromě již zmíněného a dotvoření zázemí v Trnovanech za největší úspěch letošního roku považují studijní úspěchy našich spolupracovníků. Pět z nich v červnu dokončilo studia. Jedna naše spolupracovnice úspěšně absolvovala VOŠ v oboru sociální práce, druhá se v těchto dnech připravuje na složení bakalářské zkoušky v oboru pedagogiky a sociální práce. Dva naši romští spolupracovníci ve studiu při zaměstnání úspěšně složili maturitní zkoušku

na pedagogické škole a pátý dokončil dvouletý pedagogický kurz při zaměstnání a bude pokračovat v maturitním studiu. Růst profesionality v oblasti pedagogiky a sociální práce je další oblast, kterou považují za stejně důležitou jako přímou práci s dětmi a mládeží v Salesiánském středisku. Kromě práce s dětmi se věnujeme práci s rodiči, především s těmi, kteří jsou nějak sociálně znevýhodnění. Tento projekt jsme začali před rokem a i v příštím roce budeme jeho rozvoji věnovat prioritní pozornost. Rovněž za velmi důležitou považují dlouhodobou spolupráci s pedagogickými a sociálními školami, jejichž studenti u nás vykonávají praxi. Tím se naše organizace podílí na výchově nových odborníků v této oblasti.“

Středisko Prosetice nabízí

■ **otevřenou hernu**, kde má návštěvník možnost posedět a popovídat si s kamarády a s pracovníky zařízení a zahrát si třeba fotbal, biliard, šipky, stolní hry, ping – pong apod.

■ **doučování** - smyslem této činnosti je pomoc dětem ze znevýhodněného prostředí se školními povinnostmi, a tak usnadnit jejich začlenění se do většinové společnosti. Doučování probíhá denně individuální formou. Pedagog se věnuje jednomu až dvěma dětem.

■ **zájmové kroužky**, kdy mohou děti navštěvovat Počítačový kroužek, Sportovní kroužek (fotbal, florbal), Divadelní kroužek, Náboženství, Hovory o víře, Bibličku, Šikovné ruce, Dřívku, Čajovnu, Tanec Break dance, Flétnu, Klavír, Střediskovou kapelu.

■ **klub Motýlek**, jehož hlavním cílem je rozvíjet kompetence potřebné k úspěšnému zvládnutí zápisu do základních škol u dětí, které nenavštěvují žádné jiné předškolní zařízení. Druhým cílem je udržet nadšení dětí pro vzdělávání.

Středisko Trnovany má

■ **nížkoprahový klub pro děti a mládež** od 6 do 26 let. Klub funguje v kombinaci s různými zájmovými kroužky. Otevřený prostor klubu nabízí možnost posedět a popovídat si s kamarády a s pracovníky zařízení, zahrát si stolní a jiné hry např. ping-pong, stolní fotbal a biliard.

■ **hudebnu**, kde děti za doprovodu zkušených pracovníků zpívají a učí se hrát na klavír a kytaru.

■ **posilovnu** pro vybití nadbytečné energie, zocelení svalů a zlepšení celkové fyzické kondice

■ **počítačovnu** s možností vyhledávání na internetu a práce na počítači

Středisko nabízí *sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi*, což je pomoc při hledání zaměstnání, pomoc starším dětem k návratu na učiliště nebo střední školy či pořádání kulturních a sportovních akcí pro celou rodinu.

Program **klubu Předškolák** je určen pro děti od 4 do 6 let. Je zaměřen na všestranný rozvoj dětí. Předškolní příprava probíhá dvakrát týdně v dopoledních hodinách formou her, učení, pohybových a výtvarných aktivit. Snahou je doplňovat rodinnou výchovu a ve spolupráci s rodiči zajistit dítěti dostatek mnohostranných a přiměřených podnětů k jeho rozvoji.

Také zde děti mohou navštěvovat **zájmové kroužky, kulturní a sportovní akce** (jedno a vícedenní), *doučování, tábory, příměstské tábory, chaloupky*. Během doučování se pedagog věnuje jednomu až dvěma dětem.

O komunitě bratří salesiánů P. Ladislav dodává: „Naše komunita je ve své podstatě stejná jako každá jiná řeholní komunita. Společně se modlíme, společně slavíme mši svatou, alespoň jednou denně se společně sejdeme u stolu. Každý má za něco zodpovědnost – na co si troufne, nebo co je třeba udělat. Stejně jako kterákoliv jiná řeholní komunita, diecézní kněz nebo věřící laik, usilujeme o to, abychom těm, s nimiž se potkáme, pomohli alespoň o krůček postoupit v poznání, že Ježíš je miluje. V tom se nelišíme od zbytku diecéze a přece je toto v naší diecézi jiné než ve většině ostatních.“

P. Václav Čunek SDB

jak sám říká, dělá ve farnosti typické „kaplanské věci“. Je kaplanem i v nemocnici. Vedení nemocnice oslovilo všechny církve působící v Teplicích. P. Václav tráví v nemocnici určitý čas hlavně s pacienty, kteří to potřebují. Pohybuje se po

nemocnici jako její zaměstnanci, má přístup takřka všude.

Hovořili jsme spolu v polovině června, právě intenzivně dokončoval přípravu osmi biřmovanců, která trvala rok a půl. Věnovat se mladým lidem v této oblasti vidí jako nesmírně důležité. Vnímá biřmování nejen jako iniciační svátost, ale jako iniciaci do křesťanského, normálního života. Už dlouho promýšlí, jak působit, aby jeho svěřenci pochopili, jak je důležitá duchovní stránka života. Aby dokázali víc komunikovat s Bohem a aby právě to pro ně byla určitá meta, kterou chtějí dosáhnout.

„Co nic nestojí, za nic nestojí,“ konstatuje, „protože si myslím, že jako dospělí křesťané mají jít a hlásat evangelium, tak o tom něco taky musí vědět, i o své víře. Měli by pochopit, že právě proto na ně kladu takové nároky intelektuální, ale pochopitelně i duchovní. Do jejich duchovní oblasti člověk nepronikne, pokud ho tam sami nepustí. Přemýšlím tedy o tom, že když v různých kulturách iniciace probíhaly, jak iniciaci udělat, aby byla kompatibilní s dnešní kulturou.“

Také on je v každém salesiánském středisku jeden den v týdnu. V Proseticích, kam chodí spíše mladší děti, má, jak tomu s dětmi říkáji, „nábožko“. „Je to vyučování náboženství takovým nefarním způsobem, asi i netradičním, protože vyučovat tam náboženství tak, jak to děláme zde na faře, není možné. Děti ze sídliště jsou velmi živelné, takže jejich účast je velmi živelná, svým způsobem nahodilá. Děti tam jakoby protékají, z toho důvodu je katecheze pochoptelně v každém setkání minimum a navíc musí být hodně „opepřené“ hrami. Ale nějaká víra v nich ve všech je.“ Ve středisku Luna v Trnovanech zatím výuku nemá. Návštěvníci jsou podle jeho slov takovým živým stříbrem, nenašli zatím způsob, jak je podchytit. Daří se jim však dílet tématické akce (vánoční duchovní program, o Velikonocích Ježíšova poslední večeře apod.) „A jak se mi zde žije? Zdejší komunita je pro mě dobrým zázemím, máme dobrou komunitu, i když má svá omezení a limity, cítím se tady velmi dobře. Je pro mě velkou pomocí. Dovedu si představit věst farnost, ale nevím, jak bych obstál, kdybych byl sám na faře. V Brně jsem měl na starosti farnost, ale pořád jsem dojžděl z komunity. Byla mi oporou a zázemím i při řešení různých věcí.“

P. Jan Rob SDB

„Dneska, pravda, už toho tolik nedělám, poněvadž už mám tady léta, mám devadesát pět let. Ale snažím se dělat drobné práce, abych nebyl úplně zbytečný a tak, jak Pán Bůh dá,“ říká.

Salesiáni Dona Bosca jsou řeholní společností, která se věnuje výchově mládeže. Za tímto účelem salesiáni provozují řadu středisek mládeže a podnikají nejrůznější aktivity pro mladé lidi. Zakladatelem salesiánů je italský kněz Jan Bosco (1815-1888). Jeho posledním nástupcem je Don Pascual Chávez. (www.sdb.cz)

Václav Basakin,

kostelník od sv. Jana Křtitele

V každé farnosti je alespoň jeden kostel, o který se musí také někdo starat. Většinou to bývá kostelník. A jaká je jeho práce?

„Popíši vám, co všechno je třeba ke mši svaté. Kalich, korporál, palla, purifikatorium, patěna, tácek, konvičky s vínem a vodou, lavabo, misál, lekcionář, přímluvy, miska pro malé hostie, patěna s velkou hostií a lžička na malé hostie; pak zapnout mikrofony, číselník s číslem písně, odkrýt obětní stůl, dolít svěcenou vodu u vchodu, připravit klíček do svatostánku, založit číslo písně v kancionálu, připravit albu a ornát pro kněze, připravit oblečení pro ministranty. Pokud je slavnost nebo poutní mše, je potřeba více ornátů a ministrantského oblečení, dále pak kadidelnice, uhlí, lžh, zápalky, lodička s kadidlem, kleště na uhlí, hák na rozdmýchávání pro páničku do kadidelnice a také více purifikatorií. To jsou asi nejdůležitější věci ke mši svaté. Jak vidíte, je to dost úkonů, které patří k nejdůležitějším

povinnostem kostelníka,“ říká Václav Basakin.

„Když kostelník onemocní a pak se po nemoci vrátí, najde všechno přeházené. Do toho vám přijde pár minut přede mši svatou paní, že chce dát na mši, a já musím jít zapálit svíčky, zazvonit na velký zvon, obléknout sebe a pomoci knězi obléknout ornát. Anebo - kněz se opozdí, přijde ze zpovědnice a člověk neví, které texty se budou číst, a třeba kněz něco rozladilo - je také jen člověk - tak to jeden slízne..., a že je tam liturgický kalendář, kde je to napsané, a že už to zase nevíte. A najednou až u oltáře člověk zjistí, že se ještě zapomnělo na noviny. Tak a teď se máte soustředit na mši svatou,“ pokračuje.

„Pokud je člověk svědomitý a vidí, co by bylo potřeba udělat, nečeká, až mu to kněz řekne. Práce v kostele je tolik, že nikdy nebude hotová. Prach na lavicích a na oltářích můžete utírat každý den. Ten je vidět nejvíce. Co se týká pavučin, je to podobné. O podlaze to samé. Pokud je člověk zručný a iniciativní, zvládne opravit nebo odstranit mnoho závad a tím ušetří peněženku farnosti. Z vlastní praxe vím, kolik je malých, ale i větších závad, které nejsou na první pohled vidět. A to už vůbec nemluví o těch částech kostela, kam věřící možná ani nikdy nevtroučí - věž, depozitář, půda, zvonice a podobně, a k tomu tam nikdo dlouho neuklízěl,“ popisuje svoji práci.

„Dobrý kostelník, který slouží svému Pánu celou duší, srdcem a silou, je opravdu vším: opravářem, zvoníkem, restaurátorem, uklízečkou, pradelnou, naslouchajícím, katechetou a ještě mnohem víc, prostě služebníkem všech a nejednou také hromosvodem při bouři. Nechci si zde stěžovat, jen odhaluji něco málo z této služby. A mohu vám říct, že kostelníčení je pořádná řehole, pokud tuto službu konáte zodpovědně. Děkuji Bohu, že si mě povolal k této službě, i když jí nejsem hoden. Přes všechny kopance a hříchy, které jsem v životě udělal a nedej Bože asi ještě udělám, stále cítím, jak mě tato služba obohacuje. Je stále co vylepšovat, aby chrám, o který pečuji, byl důstojný příbytek našeho Pána, i když při tom mé tělesné síly valem ubývají. A na závěr prosím za odpuštění a za trpělivost se mnou, když jsem na vás protivný až vznětlivý. Jsem často dost utahaný a rozbolavělý,“ dodává.

Text a foto Marie Koscelníková

Čestný prelát Jeho Svatosti a kanovník – děkan svatoštěpánské kapituly,

Mons. Josef HELIKAR

ve vzpomínkách MUDr. Milana Zbořila

(*17. 3. 1923 Solec u Mnichova Hradiště – †15. 7. 2000 Litoměřice)

Mons. Josefa Helikara jsem poznal při bohoslužbách v katedrále asi v roce 1966. Můj otec se s ním přátelil, chodil k nám často do rodiny, určitě jednou týdně. To jsme pak spolu dvě až tři hodiny povídali. Trvalo to skoro až do jeho pětasedmdesáti let, kdy se mu už špatně chodilo. Pak jsme chodili každou neděli večer po mši svaté ještě s několika kolegy my za ním. Probírali jsme všechny události, které se během toho týdne staly.

Jednou ležel na našem oddělení s drobným infarktem. Trpěl těžkou cukrovkou a komplikacemi cukrovky, špatně se mu chodilo a horšil se mu zrak. Četl s lupou, musel ji mít i při mši svaté.

Měl velmi rád poezii a literaturu. Ve vězení se setkal se spisovatelem Janem Zahradníčkem. Neustále na něj vzpomínal, jeho poezii znal do detailu, znal jeho básně zpaměti. Přátelil se i s Jaroslavem Seifertem a snad největší přátelství ho pojilo s Františkem Nepilem, oba navštěvoval. Českou poezii používal i ve svých kázáních, citoval úryvky z básní např. Vánoční verše Fráni Šrámka, příleži-

stostně použil i jiné, které znal a které se k tématu kázání hodily.

Jeho život byl dost pohnutý. Narodil se v Solci u Turnova, chodil tam do měšťanské školy. Na své učitele a profesory rád vzpomínal. Po gymnáziu šel studovat teologii, zřejmě do Litoměřic. Patřil k tomu nešťastnému ročníku, který byl koncem války totálně nasazen, kopal zákopy pro německou armádu. Bylo to něco mezi vězením a pracovní povinností. Než skončila válka, podařilo se mu utéct a schovat se doma. Krátce po vysvěcení na kněze byl odveden k PTP. Byly to nechvalně známé technické prapory, kde sloužili beze zbraně a vykonávali různé nádenické práce. Sloužil tak na různých místech asi tři roky. Vyprávěl, jak se snažil v neděli utéct a někde sloužit nebo koncebrovat mši svatou. Samozřejmě, podařilo se to jenom někdy. Služba u PTP určitě nebyla jednoduchá a lehká.

V té době, začátkem padesátých let, byl zatčen v souvislosti se zatčením pana kardinála Štěpána Trochty. Pan kardinál mu snad svěřil nějaký dopis a kvůli tomu dopisu byl zatčen a odsouzen. Napřed byl ve věznici v Litoměřicích. Stěžoval si, že to tu bylo hodně těžké, že tu byla strašná zima. Souzený byl zřejmě v Praze. Vězněn byl na Pankráci, potom na Mírově. Tam se právě setkal se zavřenými kněžími i s některými vysoce postavenými. A pak se tu setkal s básníky, s Janem Zahradníčkem, kterého tam měl možnost velmi blízce poznat. Spoluvězni se učili Zahradníčkovy básně zpaměti, aby je mohli po propuštění vynést z vězení.

Vzpomínal na vězení často. Vždycky říkal, že se tam potkal s lidmi, se kterými by jinak neměl šanci se poznat. Jistě ho to velmi formovalo. Přineslo mu to velké utrpení, ale také poznání spousty vynikajících lidí, kteří byli v té době vězněni s ním, a poznání životních hodnot, které se mu pak celý život promítaly a kterými se řídil.

Vzpomínal často i na dozorce. Ale vždycky říkal, že vězení byla taková životní univerzita, která mu mnoho přinesla, ale také mnoho vzala. Po propuštění pak přišel už do Litoměřic.

Mons. Helikar byl člověk velmi vzdělaný - vyznal se velmi dobře v literatuře a v poezii, hlavně v české. Byl to člověk velmi kultivovaný a zřejmě díky všem prožitkům, které měl z války a z vězení, ale jistě i z výchovy doma, velmi přátelský, hodný a obětavý. Byl schopen, když někdy někdo něco potřeboval, se maximálně obětovat, aby mu pomohl. Velice jsem si ho vážil, určitě na něho nezapomenu. A vzpomínám na něj často. I na ty poslední roky, kdy už jaksi nemohl kvůli svým nešťastným nohám a horšícímu se zraku.

Ke konci života si koupil televizor, aby měl lepší kontakt se světem. Video si už pořídit nechtěl. Říkal, že to nemá na ty dva tři roky co bude živ, cenu. Myslím, že to odhadl správně - za tři roky jeho život skončil.

I z toho je vidět, že byl člověk naprosto vyrovnaný a kdykoli připravený na svůj odchod na věčnost. Po duchovní stránce byl hluboce věřící, nikdy nepochybující. Vždycky plně věřící kněz, který nikdy nezapochoyboval. Vždy věrně dodržoval povinnosti, které mu jeho stav ukládal. Velký vliv na něho měly i změny po revoluci. Mohl vyjet za hranice - byl v Lurdech, v Římě, ve Vatikánu. Na to rád vzpomínal. Obohatilo to jeho život.

Přepis zvukového záznamu
Marie Koscelníkové

Život Mons. Josefa Helikara v datech:

8. 4. 1950 vysvěcen na kněze v Litoměřicích
1950 - 1954 kaplanem v Teplicích v Čechách
21. 5. 1954 uvězněn a 21. 11. 1959 propuštěn
z Nápravně pracovního tábora č. 1 Mírov
1954 - 1966 zbaven státního souhlasu
1966 - 1974 vikaristou u katedrály v Litoměřicích
1974 - 1982 administrátorem v kostele Všech svatých
1982 - 1998 farářem katedrály
působil ve funkcích sekretáře ordinariátu,
kancléře a notáře kurie
1998 jmenován papežským prelátem

Foto archiv rodiny Helikarovy

V minulém čísle jsme rozjímali o tajemství vtělení Božího Syna, dnes budeme rozjímát o tajemstvích velikonoce, smrti a vzkříšení. Vyznání víry mluví, pokud jde o Kristův život, jen o tajemstvích vtělení (početí a narození) a velikonoce (utrpení, ukřižování, smrt, pohřbení, sestup do pekla, vzkříšení, nanebevstoupení). Nic se výslovně neříká o tajemstvích Ježíšova skrytého života ani o jeho veřejné činnosti, avšak články víry, týkající se Ježíšova vtělení a velikonoce, osvětlují celý Kristův pozemský život. Všechno od samého počátku, „co Ježíš konal a čemu učil až do dne, kdy byl vzat do nebe“ (Sk 1, 1-2), je třeba vidět ve světle tajemství vánoc a velikonoce. (KKC 512) Celý Kristův život je tajemstvím vykoupení, které je především plodem krve prolité na kříži, jenže celý jeho život - mlčení, modlitby, vyučování, uzdravování - má vykupitelskou hodnotu.

S ohledem na dějinnou složitost „Ježíšova procesu“, jak je líčí evangelia, a na osobní vinu hlavních představitelů procesu (Jidáš, velerada, Pilát), kterou zná jen Bůh, nelze za něj připisovat odpovědnost všem jeruzalémským Židům, navzdory křiku zmanipulovaného davu ani rozšiřovat na ostatní Židy v čase a prostoru. Církev v učitelském úřadu své víry a ve svědeckých svých svatých nikdy nezapomněla, že každý hříšník je příčinou a nástrojem ... utrpení božského Vykupitele. Vzhledem k tomu, že naše hříchy urážejí samého Krista, neváhá církev křesťanům připisovat těžší odpovědnost za Ježíšovu popravu, kterou oni sami často svalovali jen a jen na Židy. (KKC čl. 598)

Ježíšova smrt nebyla plodem náhody v rámci nešťastné shody okolností. Patří k tajemství Božího plánu spásy a vykoupení. Ježíš během svého pozemského života několikrát předpovídal své utrpení, smrt a zmrtyvýchvstání, vědomě šel svému utrpení a smrti vstříc, dobrovolně a s láskou je přijímal pro nás a pro naši spásu. V předvečer své smrti při poslední večeři ustanovuje trvalou památku své dobrovolné oběti Otci, kterou předjímá svobodné obětování svého života. Eucharistie je nekrvavým způsobem zpřítomnění krvavé Kalvárské oběti, která je při poslední večeři předjímána.

Ježíš „měl z milosti Boží za všechny lidi podstoupit smrt“ (Žid 2,9). Bůh ve svém plánu spásy stanovil, aby jeho Syn nejen zemřel „za naše hříchy“ (1 Kor 15,3), ale také aby „zakusil smrt“, to je, aby poznal stav smrti, stav odloučení duše od těla od

okamžiku, kdy vydechl na kříži, po okamžik, kdy byl vzkříšen. Tento stav mrtvého Krista je tajemstvím hrobu a sestoupení do pekla. Je to tajemství Bílé soboty, kdy Kristus, uložený do hrobu, ukazuje velké sobotní Boží odpočinutí po dokonání spásy lidí, která nastoluje mír v celém vesmíru. (KKC čl. 624) Kristova smrt byla skutečnou smrtí, neboť ukončila jeho

Ježíš Kristus, byl ukřižován,

umřel i pohřben jest, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa

pozemskou lidskou existenci. Ježíš zakusil stav smrti, oddělení duše od těla, avšak pro své spojení s božstvím Ježíše Krista nedošlo k posmrtnému rozpadu těla a duše sestoupila do pekla. Sem Ježíš sestoupil, jako ohlašovatel radostné zvěsti a vítězství nad hříchem a smrtí těm, kteří na něho s nadějí čekali. Místo pobytu mrtvých, kam Kristus sestoupil, nazývá Písmo „peklo“, „šeol“ nebo „hades“, protože ti, kteří tam jsou, jsou zbaveni patření na Boha. Takový je totiž až do příchodu Vykupitele osud všech mrtvých, jak zlých, tak spravedlivých; tím ale není řečeno, že jejich osud je stejný, jak to dokazuje Ježíšovo podobství o chudáku Lazarovi, který byl vzat do klína Abrahamova. A právě duše těchto spravedlivých, které očekávaly Krista, osvobodil Ježíš, když sestoupil do pekla. Ježíš nesestoupil do pekla proto, aby vysvobodil zavržené, ani aby zničil peklo zavržení, nýbrž aby osvobodil spravedlivé, kteří ho předešli. (KKC čl. 633)

Foto Miroslav Zelenka

Třetího dne vstal z mrtvých. Tajemství Kristova vzkříšení je skutečná událost, spojená s historicky zjištěnými úkazy, jak je dosvědčuje Nový

zákon, zvláště evangelijní vyprávění. „My hlásáme radostnou zvěst, že ta zaslíbení, která Bůh dal našim otcům, vyplnil na jejich dětech, na nás, když vzkřísil Ježíše“ (Sk 13,32-33). Ježíšovo zmrtyvýchvstání je vrcholnou pravdou naší víry v Krista; jako ústřední pravdu je vyznávalo a prožívalo první křesťanské společenství, jako základní je předává tradice; zakládá se na do-

kumentech Nového zákona a je hlášána jako podstatná část velikonočního tajemství spolu s křížem. (KKC čl. 638) Sv. Pavel ve svých listech na několika místech ukazuje nesmyslnost popírání Kristova zmrtyvýchvstání. „A jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marná je vaše víra.“ (1 Kor. 15, 14) Vzkříšení je především potvrzení všeho, co Kristus vykonal a čemu učil, konečný důkaz jeho božské autority, zdroj veškeré křesťanské naděje na odpuštění hříchů a spásy každého z nás.

Kristus vstoupil na nebesa. Tím jednak dokončil svoji pozemskou pouť, kterou započal při vtělení, kdy vyšel od Otce a nyní se vrací k Otci, dále tím byla povýšena padlá lidská přirozenost do nebeské slávy. Kristus teď sedí po pravici Otce. Pravicí Otce rozumíme slávu a čest božství, kde ten, který existoval jako Boží Syn přede všemi věky, jako Bůh soupodstatný s Otcem, tělesně usedl poté, co se vtělil a co bylo jeho tělo oslaveno. (KKC čl. 663)

Odtud přijde soudit živé i mrtvé. Až přijde oslavený Kristus na konci časů soudit živé i mrtvé, zjeví skryté úmysly srdcí a každému člověku odplatí podle toho, jak přijímal nebo odmítal milost. (KKC čl. 682) Ze srdce přejí každému z nás, abychom jeho milost s důvěrou a otevřeností přijímali, abychom se nemuseli jeho příchodu v moci a slávě bát, ale naopak s radostí jej očekávat.

R.D. Vít Audy

EZDRÁŠ,

přísný obnovitel čistoty Božího lidu

Knihy Ezdráš a Nehemiáš, které patrně pocházejí z konce 4. stol. př. Kr., vyprávějí o dějinách Božího lidu, který se ve zdemolovaném počtu navrátil v několika vlnách (první vlna navrátilců r. 538 př. Kr.) do Jeruzaléma a Zaslíbené země po 40 - 70 letech babylonského vyhnanství. Je to období, kdy na Předním východě vládne mocná a rozlehlá Perská říše, která svou velkorysou náboženskou a do značné míry i politickou tolerancí umožňuje podmaněným národům zachovat si a nadále rozvíjet svou vnitřní identitu. Pro potomky lidu Judského království, které bylo r. 587 př. Kr. vyvráceno babylonským králem Nabukadnezarem, to je období vnitřní konsolidace, duchovní a mravní obrody, stavby jeruzalémských hradb a chrámu.

Vedle prorockých autorit Agea a Zachariáše, o nichž jsme spolu s knězem Jošuu a politickou autoritou Zorubábelem mluvili v souvislosti

pro působení v Jeruzalémě, se dobře kryje s historickými informacemi o perských králích a jejich tolerantní politice vůči podrobeným národům.

Dějinné pozadí

Jen pro krátké shrnutí dějin Perské říše, které jsou zmiňovány v Bibli: Roku 539 získal bez boje král Kýros (555 - 530 př. Kr.) Babylon a s ním celou Mezopotámskou říši (tedy i Syrii a Palestinu). Vydal toleranční edikty, které umožňovaly národům pod jeho vládou návrat do jejich domoviny, vystavění svých národních svatyní, obnovení národního, náboženského a kulturního života. Tedy i Židé byli propuštěni, aby se mohli vrátit domů, znovu si postavit Hospodinův chrám a vystavět též pobořený Jeruzalém.

Kýrův nástupce a syn Kambyzes (530 - 522 př. Kr.) rozšiřuje obrovské území říše (od Malé Asie až k hranicím Indie) též o starověký Egypt.

Další velický perský král Dareios I. (521 - 486 př. Kr.) upevňuje organizaci a správu říše, zajišťuje její hranice, nechává razit pro celé území mince (tzv. „dareiky“). Jeho systematické a důmyslné spravování i velice odlehklých a kulturně cizích území dává jakýsi nadčasový vzor nejen pro následující perské panovníky, ale pravděpodobně i pozdější mocná říše Římská si z jeho organizace naprosto nesourodých národů bere patrně svůj příklad. Dareios je pro Bibli významný především tím, že v jeho době se v Jeruzalémě znovu vybuduje chrám (520 - 515 př. Kr.).

ně i pozdější mocná říše Římská si z jeho organizace naprosto nesourodých národů bere patrně svůj příklad. Dareios je pro Bibli významný především tím, že v jeho době se v Jeruzalémě znovu vybuduje chrám (520 - 515 př. Kr.).

Král Xerxes (486 - 465), který následuje svého otce jako „Král králů“, je v obecné historii znám především jako neúspěšný dobyvatel antického Řecka. Z Bible ho známe jako „Asuera“ či „Achašveroše“, krále, který si bere za hlavní manželku židovku Ester (kniha Ester).

Po něm zasedá na perský trůn král Artaxerxes (465 - 423 př. Kr.), jehož dlouhá vláda je dobou, kdy se začíná duchovně i národně konsolidovat Židovský národ, do určité míry až do té podoby, jak jej známe dnes.

Kromě proroků Agea a Zachariáše hráli při tomto procesu rozhodující roli dvě výrazné osobnosti: Ezdráš a Nehemiáš. Ezdráš - kněz ze starobylého velekněžského rodu, vynikající znalec a učitel Zákona Mojžíšova. Nehemiáš - nejvyšší číšník perského krále (prestižní postavení hlavního králova rádce) a potažmo organizátor znovuoobnovy jeruzalémských hradb a zabezpečení nejen města, ale i jeho okolí. Věnujme se nyní knězi Ezdrášovi.

Boj o čistotu národa

Dnešní čtenáři to jistě jaksi zarazí a patrně v něm vzbudí zdání boje o „rasovou čistotu“, jak ji nechvalně známe z nedávných dějin Evropy. Nicméně přes určité vzájemné podobnosti se zde přeci jen jedná o jiný proces, nežli o vyzdvížení jedné „nadrasy“ nad ostatní národy. Národnostní očista, provedená až drasticky knězem Ezdrášem, je především náboženský proces, který chce zachovat a prohloubit Boží lid jako jednotné společenství náležející jen a jen Hospodinu. V tomto smyslu musíme číst následující vzpomínku biblického vyprávění: *Izraelský lid, kněží a levité se vůbec nerozešli s národy země, jež jsou pohrouženy do svých ohavností - ..., ale brali si z jejich dcer pro sebe a své syny manželky: svaté plemeno se smísilo s národy země; ... Při té zprávě jsem si roztrhl (Ezdráš) oděv a plášť, rval jsem si vlasy a vousy a sklíčen jsem se posadil. ... vztáhl jsem ruce k Hos-*

podinu, svému Bohu, a řekl jsem: „Můj Bože, stydím se a hanbím pozvednout k tobě svou tvář, můj Bože. Neboť naše nepravosti se rozmnožily, až nám přerostly přes hlavu, a naše provinění se navršila až k nebi.“ ... Tu kněz Ezdráš vstal a prohlásil jim: „Dopustili jste se nevěrnosti, když jste pojali za manželky cizí ženy. ... Nyní však vzdejte díky Hospodinu, Bohu svých otců, a vyplňte jeho vůli tím, že se odloučíte od národů země a od cizích žen.“

Následuje hromadné odloučení mužů od svých manželek a otců od svých dětí. I dnes si může člověk těžko představit něco podobného, v tehdejší době snad ještě méně. Musíme uvážit, že k tomu lidé nebyli násilně nuceni, ale pouze naléhavě vyzváni v zájmu uchování čisté náboženské víry. Že se patrně mnozí k tomuto radikálnímu hnutí nepřidali, se můžeme s oprávněním domnívat (Bible jmenuje jen málo mužů, kteří to učinili).

Za celým dnes již málo pochopitelným procesem však stojí významná myšlenka: Izraelští věřící se vždy cítili ve své náboženském vztahu k Hospodinu úzce spjati se svým národem, se svou zemí, s mesiášským městem Jeruzalémem a jeho chrámem. Narušit jakoukoli skutečnost jejich náboženského přesvědčení zároveň znamenalo oslabit jeden z pilířů vztahu k Bohu. Kdo byl ochoten směřovat se s jinými (pohanskými) národy, ten dával jasně najevo, že víra v Hospodina je pro něj vedlejší, nedůležitá. Tím se však proviňoval proti nejdůležitějšímu prvnímu prikázání Mojžíšova Zákona.

Poselství pro dnešní dobu? Snad v této otázce, kterou čtenáři předkládá kniha Ezdrášova: Jakou hodnotu pro mě představuje vztah k Bohu? Je opravdu v mém žebříčku hodnot na prvním místě? Nebo spíš někde na okraji jako např. určitá „nedělní kultura“?

Vyučování Božímu Zákonu a společná radostná liturgie

Druhý pohled na Ezdrášovu osobnost nám poskytuje až následující kniha Nehemiášova. Jedná se o náboženské sváteční shromáždění lidu, které přímo srší slavnostností a radostností: *Ezdráš otevřel knihu před očima všeho lidu - stál totiž výše, než všechny lid - a když ji otevřel, všechny lid povstal. Tu Ezdráš velebil Hospodina, velikého Boha; všechny*

lid se zdviženýma rukama odpověděl: „Amen! Amen!“ Pak se sklonili a tváří k zemi se před Hospodinem klaněli. A Ezdráš předčítal z knihy Božího Zákona, překládal a vykládal: takto rozuměli tomu, co se četlo. Tu řekl znalec Zákona Ezdráš všemu lidu: „Tento den je svatý Hospodinu, vašemu Bohu! Nebudte smutní,

ství, v jeho blízkosti a ochraně může člověk i celý Boží lid zažívat otcovskou pečující a starostlivou lásku, která naplňuje lidská srdce i celé shromáždění radostným a slavnostním veselím. Krásný vzor i pro naše nedělní liturgické slavení.

R.D. Jiří Voleský

prorockého poslání Agea a Zachariáše, působí v náboženském a společenském životě malého národa navrátilců v Jeruzalémě kněz Ezdráš a místodržící Nehemiáš. Poměrně široké pravomoci pro náboženské i politické zformování svého národa, které Ezdráš s Nehemiášem dostávají

neplačte!“ Všechn lid totiž, když slyšel slova Zákona, plakal. Dále jim řekl: „Jděte, jezte tučné maso, pijte sladké nápoje a přineste podíl tomu, kdo nemá nic připraveno. Neboť toto je den svatý našemu Pánu! Nijak se nermuťte: Hospodinova radost je vaší tvrzí!“

Ne náhodou jsou tato slova též čtena při nedělních bohoslužbách. Jakoby předjímala již i křesťanské slavení liturgie mše svaté.

Čtení z Písma, výklad, modlitby k Bohu, slavnostní vzájemná hostina lásky. Ezdráš čerpá ze své hluboké a rozsáhlé znalosti Zákona, ale nepoužívá své znalosti mechanicky, nýbrž velice příhodně je aktualizuje a jimi nejen poučuje, ale především povzbuzuje. Národ - Boží lid, který se patrně v tehdejší době cítil malý, bezvýznamný, slabý a ze všech stran ohrožený, je zde povzbuzován k radosti pramenící z důvěry v Hospodina. On je přeci stvořitelem celého světa i všech zdánlivě mocnějších a vlivnějších národů, on je aktivním vládcem všech lidských společen-

Křesťané Litoměřicím - katolická misie 2010

Biskupství litoměřické spolu s Kazatelským střediskem České dominikánské provincie pořádá v posledním červencovém týdnu městské misie v Litoměřicích. Od neděle 25. července do neděle 1. srpna 2010 ve městě působí misijní tým, jehož cílem je oslovit obyvatele města a představit jim křesťanskou víru a život církve.

Součástí misie je bohatý kulturní a vzdělávací program - divadelní představení (v kulturním domě, kostelích i na ulici), koncerty, zajímavé přednášky (sál Domova na Dómském pahorku) nebo Dny otevřených dveří v některých místních kostelech (katedrála sv. Štěpána na Dómském náměstí, děkanský kostel Věch svatých na Mírovém náměstí, kostel sv. Jakuba na Dominikánském náměstí a kostel sv. Vojtěcha v ulici Křížová). Zvláštní program je připraven pro děti a speciální program pro farníky (duchovní program v kostele sv. Jakuba na Dominikánském náměstí).

Podrobný program jsme uvedli v minulém Zdislavě (číslo 3) nebo jej naleznete na www.dltn.cz/misie2010.

Ohlédnutí za Nocí kostelů v litoměřické diecézi

Ohlédnutí za Nocí kostelů v litoměřické diecézi

Noc kostelů proběhla na konci května tohoto roku a setkala se s nebývalým zájmem jak farností, tak i účastníků. Do dne konání, tj. 28. května 2010, se k ní přihlásilo 65 sakrálních objektů z různých církví. Zastoupeny byly tyto církve: Církev římskokatolická, Církev českobratrská evangelická, Církev československá husitská, Jednota bratrská a Bratrská jednota baptistů. Nejmenší zapojenou obcí byly Javory na Děčínsku s 82 obyvateli, k největším patřila krajská stotisícová města Ústí nad Labem a Liberec. Podle informací, dodaných editory jednotlivých farností, se návštěvnost pohybovala okolo 11 000 vstupů (vstupů proto, že někteří lidé navštívili více kostelů během jednoho večera).

Ve spolupráci s Místní akční skupinou Labské skály a „Iniciativou pro naše kostelíky“ byl vypraven autobus pro zájemce o návštěvu kostelů v obcích v okolí Ústí nad Labem a Děčína, které se nacházejí ve více či méně deznalém stavu a které se do Noci kostelů také zapojily. Podrobnou reportáž z této ojedinělé aktivity naleznete na webových stránkách biskupství nebo webu MAS Labské skály.

Noc kostelů nabídla velmi bohatý program - od komentovaných prohlídek, koncertů přes různé typy aktivit pro děti i dospělé v různých workshopech až po netradiční nabídky vstupů do věží, krypt, hrobek a dalších, obvykle nepřístupných míst.

Děkujeme všem zúčastněným a doufáme, že se znovu setkáme při organizaci Noci kostelů 2011, která proběhne 27. května 2011.

*Bc. Dagmar Pelcová, DiS.,
koordinátorka Noci kostelů 2010
v litoměřické diecézi*

Liberecký kraj

Autobusem za našimi kostelíky

Na začátku putování za kostelíky v oblasti mezi Ústím nad Labem, Děčínem a saskou hranicí byly obavy, zda vůbec naplníme autobus, který nás měl během Noci kostelů postupně dopravit na šest míst nacházejících se územím zvaném Ostrov. Nakonec místo pětadvaceti osob čítala naše výprava jedenačtyřicet lidí. Prvním kostelem, který jsme navštívili, byl ten, u něhož jsme se sešli - děkanský kostel Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Labem, kterým nás provedl jáhen Jiří Smolek.

1. zastavení: Tisá – kostel sv. Anny
V kostele nás přivítali manželé Královí, kteří ve spolupráci se žáky z místní ZŠ přichystali výstavu dětských prací „Svět očima dětí“. Paní Dita Králová se ujala role průvodkyně, seznámila nás s historií kostela a také pohovořila o jeho patronce - svatě Anně. Prohlídka výstavy nás pozitivně naladila. Navíc jsme se dozvěděli, že kostel během dne již navštívili jak děti z místní školy, tak děti ze školky a dětského domova v Tisé. Je dobře, když se i ti nejmenší seznamují s pamětihodnostmi svého bydliště.

2. zastavení: Petrovice – kostel sv. Mikuláše

Každého návštěvníka obce upoutá, že kostel sv. Mikuláše nemá střechu. Dne 11. července 1988 v půl sedmé večer se po neodborném stavebním zásahu ve vnitřním prostoru loď propadla a kostel tak naráz přestal sloužit svému účelu. Od roku 2007 jej využívá obec, která zde spolu s občanským sdružením Petrovický spolek pro obnovu a zachování tradic a místní školou pořádá příležitostné kulturní akce. Ta také shání dotace na zastřešení a postupnou obnovu kostela. Během Noci kostelů tu byl připraven bohatý a originální program. My „autobusoví“ jsme zhlédli a vyslechli část zpívané renesanční mše v podání Collegia Verbasum.

3. zastavení: Libouchec – kostel sv. Tří králů

V liboucheckém kostele jsme během našeho putování stihli vyslechnout poslední dvě skladby varhanního koncertu Miloše Boka a část pěkného vystoupení sboru BEL CANTO. Ke zhlédnutí tu byla výstava starých fotografií obce a okolních osad, kterou pomáhal vytvořit místní historik a patriot Josef Kozlík. Kostel je poměrně zachovalý s bohatou, převážně novogotickou výzdobou. Je jedním z mála kostelů na „Ostrově“, v němž jsou ještě funkční varhany. V kostele se rovněž pravidelně konají bohoslužby.

4. zastavení: Čermná – kostel sv. Mikuláše

V Čermné na nás s programem počkali. Přivítal nás předseda místního osadního výboru pan Kocábek, poté vystoupil sbor ZUŠ Evy Randové pod vedením Lubice Braunové. Podobně jako ve všech dosud navštívených kostelích byl program jedinečný - krásně se rozléhající hlasy alespoň na chvíli zabydly tuto jinak takřka vybydlenou stavbu.

Kostel v Čermné byl zachráněn díky zájmu místních lidí. Od loňského roku má opravenou střechu a fasádu, věž byla osazena novým křížem, do něhož bylo vloženo poselství příštím generací. Místní se také starají o okolí kostela a snaží se udržovat i přilehlý starý hřbitov. Z vnitřního vybavení zbyly, bohužel, jen lavice a torza oltářů. Zvon se nyní nachází v kostele Věch svatých v Arnultovicích a socha sv. Mikuláše, jak jsme se na začátku putování dozvěděli, je vystavena v ústeckém děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie.

5. zastavení: Jílové – kostel Nejsvětější Trojice

I tentokrát jsme stihli pouze poslední dvě skladby z dalšího varhanního koncertu Miloše Boka. Poté nám Petra Nedvěďová, kastelánka místního zámku a dobrá duše kulturního dění v Jílovém, přečetla tři z jílovských pověstí.

Prohlédli jsme si tu výstavu dvanácti zastavení historií jílovského kostela.

6. zastavení: Javory – kostel sv. Prokopa

Javory, vesnička na úbočí Javorského vrchu (616 m n. m.), se nacházejí v kopcích nad Děčínem. Vívalo nás světlo svíček. Výstava „Krajina plná andělů“ představila zaniklé církevní památky na našem „Ostrově“. Z výkladu jsme se dozvěděli, že kostelík sv. Prokopa byl zachráněn doslova v hodině dvanácté především díky zájmu místních a vstřícnosti spravující farnosti. Započalo se již s opravou střechy a letos byla dokončena oprava věžičky. V kostele jsou slouženy mše pouze jednou do roka, a sice na svátek patrona kostela sv. Prokopa (4. července). Letos se zde už počtvrté bude konat slavná pouť. Z kulturních akcí je to nedávno uskutečněné Poetické odpoledne na listech z Javorů.

Náklady na naše putování za kostelíky (doprava a honoráře umělců a režijní náklady) byly hrazeny z grantového fondu ČSOB spravovaného Nadací VIA, za což děkujeme. Poděkování také patří Biskupství litoměřickému a všem organizátorům, partnerům a spolupracovníkům, kteří zajišťovali programy v jednotlivých kostelích i dopravu.

*Jiřina Bischoffiová
(www.maslabskeskaly.cz)*

Most - Vtelno

Při zahájení programu se v kostele a před kostelem v Mostě - Vtelně sešlo kolem pěti stovek lidí. Ani jsme se dovnitř nevešli a další lidé přicházeli během večera. I když dost věcí nebylo detailně připraveno, musím uznat, že se vše vyvedlo. Moc milé bylo vidět rodiny pohromadě, jak si malují a plní různé tzv. bojové a vědomostní úkoly. Dospěláci byli uvolnění, zajímala je přehlídka liturgických oděvů, proběhli stezku odvahy kolem kostela, pouštěli lampiony štěstí apod.

Na programu byla pěvecká, hudební a divadelní představení (Zastaveníčko, Krušnohorská dudácká muzika, Cantores sancti Venceslai, Arnyband, pašijové hry Cirkusu MOST a děti z LDO ZUŠ F. L. Gassmanna v Mostě, divadýlko pro děti od Zajdy nebo ohnivá show skupiny IPH). Moderátorem večera byl Zdeněk Turek.

Silnou atmosféru jsme zažili v pozdních nočních hodinách, kdy se ještě v kostele zdržovalo více než sto lidí.

Po slovech našeho pana faráře Josefa Hurta jsme se ještě na hodinku ponořili do tiché modlitby.

Snad se podařilo ukázat sílu křesťanství a také to, že se v kostele dá zdržovat nejen během bohoslužeb. Po ohlase Noci kostelů jsme zde uspořádali nedělní jazzový koncert, v srpnu chystáme benefiční přehlídku tvorby mosteckých umělců, jejíž výtěžek chceme věnovat na opravu místních varhan, a v září tu během pouti vystoupí Maranatha gospel choir. Snad bude více pěkných akcí, jež stmelí lidi, kteří by se spolu jinak běžně nepotkali a nemohli se sdílet.

Markéta Hendrychová, Most-Vtelno

Litoměřice

Vzhledem k chystanému pohřbu emeritního litoměřického biskupa Josefa Koukla, který se konal v sobotu 29. května, byl původní program Noci kostelů v Litoměřicích zkrácen a na obou místech - v katedrále sv. Štěpána na Dómském náměstí a děkanském kostele Věch svatých na Mírovém náměstí - skončil ve 22 hodin. Zájem lidí o jejich návštěvu byl obrovský.

Kostel Věch svatých byl po šesti letech, kdy v něm probíhaly rekonstrukční práce a opravy mobiliáře, znovu otevřen a zpřístupněn veřejnosti. Jeho otevření 28. května na pouhé čtyři hodiny bylo výjimkou, kterou si Litoměřičané rozhodně nenechali ujít. Dvě stovky lidí si zde vyslechly koncert litoměřického chrámového sboru nazvaný „Církevní rok na litoměřickém kůru“. Sbor pod vedením dirigenta Jiřího Hálbiga doprovodil na varhany Jaroslav Pulda a komentářem toto vystoupení doplnil místní děkan Karel Havelka.

Zcela zaplněná katedrála sv. Štěpána si o hodinu později vyslechla přednášku dómského faráře a kanovníka Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích P. Jiřího Hladíka OCr. o dějinách katedrály z pohledu umělecko-historického a liturgických oděvů a předmětů, které vystavil před hlavním oltářem. Návštěvníci si zde pochvalovali také možnost vystoupat do věže u katedrály a oceňovali večerní pohled na město a jeho okolí.

Jana Michálková, Litoměřice

Chabařovice

Program v kostele Narození Panny Marie v Chabařovicích zahájilo před šestou hodinou večerní vyzvánění

zvonů. Poté provedl Mgr. et Mgr. Vít Pelc zájemce kostelem a zasvěceně pohovořil o jeho historii. Následoval koncert středověké, barokní a renesanční hudby v podání dívčího vokálního kvartetu „Modrý čtyřlístek“, který se nakonec stal i nejvíce navštívenou částí večera.

Na tóny staré hudby navázala pásmem Mariánských zpěvů místní varhanice Marie Koudelková se svojí dcerou Markétou Soukupovou, následovalo povídání o tom, jak fungují (nebo u nás v kostele spíše nefungují) varhany.

Z informačních plakátů Mgr. Pelce se návštěvníci dozvěděli o historii a významu liturgického náčiní a liturgických oděvů. Pro děti byl připraven workshop. V průběhu celého večera byla přístupná i věž kostela.

A protože se už večer a s ním i Noc kostelů chýlily ke konci, poseděli jsme s některými účastníky v přátelském rozhovoru nad kávou a výbornými koláčky z Chabařovické pekárny.

Noc kostelů v Chabařovicích se velmi vydařila. Navštívilo ji bezmála 80 návštěvníků a již nyní víme, že v příštím roce chceme tuto akci zopakovat - tentokrát v kostele Narození Panny Marie v Trmicích.

Dagmar Pelcová, Ústí nad Labem

Foto Markéta Hendrychová

Vážení čtenáři, prosíme vás o zaslání fotografií, z nichž bychom chtěli vytvořit na webových stránkách litoměřického biskupství fotonástěnku Noci kostelů 2010. (Zatím jsou tyto fotografie zveřejněny pouze na stránkách několika jednotlivých farností).

10. pěší pouť mládeže

za nová duchovní povolání a dobré rodiny

Začátek července se v naší diecézi již tradičně nese ve znamení pěší pouti mládeže za nová duchovní povolání a dobré rodiny. Letos byl důvod k oslavě. Pouť byla totiž jubilejní, desátá. I proto zvolili organizátoři trasu tak, aby spojila dvě nejvýznamnější místa diecéze – Litoměřice a Jablonné v Podještědí. Počet účastníků sice nepřekonal předloňský rekord, ale všichni se shodli na tom, že jich bylo tak akorát na udržení atmosféry pravého společenství. Letošní pouti prošlo něco kolem šedesáti mladých lidí.

Účastníků se každým rokem násobil. Poutníci záhy našli velkou podporu i u samotného biskupa Pavla Posáda. „Největší zásluhu na položení základního kamene má někdejší vedoucí diecézního centra mládeže Daniela Nešporová. Mně v té době bylo třináct let, mým vrstevníkům možná o dva roky více, takže jsme ještě nebyli schopni podobnou akci zorganizovat. Postupně, jak jsme dospívali, přebírali jsme otěže vedení my,“ dodává Kousáčův bratr Hynek, jeden ze tří poutníků, kteří dosud absolvovali všech deset poutí. O jejich budoucnost se nestraňuje,

P. Jan Hurník SDB, bez jehož služby by si organizátoři nedovedli akci v tolika lidech ani představit.

Z Litoměřic míří naše kroky vzhůru do Českého středohoří. Postupně zdoláváme Dlouhý vrch a v dešti i náročný výstup na Trojhoru. Ještě extrémnější než výstup se jeví sestup dolů a my můžeme děkovat andělům strážným, že se nikomu nic nestalo. První den kotvíme v mateřské školce v Třebušíně, kde se nám dostává vřelého přijetí. Pro mnohé poutníky, zejména pro ženskou část, jsou největší poutní obětí velmi omezené možnosti osobní hygieny. Koupel se tentokrát odehrává v místním chovném rybníku. Všichni si ji však užívají.

Druhý den jsou očekávána tropická vedra a trasa dlouhá 25 kilometrů. Proto odpoledne vítáme další příjemné zchlazení pod vodopádem v Bobří soutěsce. Nejsilnějším zážitkem tohoto náročného dne se stává mše svatá v přírodě pod Strážným vrchem. Potvrzují se tak slova letošního poutního vůdce Jiříše - jáhna Jiřího Smolka: „Během putování vytváříme mladým prostor pro setkání s Bohem. Jeho přítomnost zakouší v přírodě, ve společenství vrstevníků, při setkání s lidmi cestou, při každodenních katechezích. Vrcholně se s ním setkávají při liturgii - v modlitbě církve, ve svátosti smíření a při každodenní mši svaté. Pouť je školou víry, vztahů, sebezapírání a vzájemné pomoci, ale také místem radosti a humoru.“

V pátek večer jsme dorazili do Horní Police. V roce 2006 tudy už jedna pouť procházela a také dnes nám k přespání poslouží ambity v nádherném barokním areálu kolem kostela – jak příhodné.

Dostává se nám srdečného přijetí od zdejších farníků. Spolu s nimi slavíme následující den mši svatou, kterou oslavuje Mons. Josef Stejskal. Přítomno je několik kněží naší diecéze a přidávají se další poutníci. Dnešní trasa povede do České Lípy – ta je sice vzdálena coby kamenem dohodil, ale obvyklá „zkratka“ dokáže cestu o něco prodloužit. Po výborném guláši, který nám uvařil sám českolipský farář

R.D. Viliam Matějka, se ubytováváme ve zdejších domě mládeže. Celou pouť protíná citát z Markova evangelia: *Ježíš na něj s láskou pohledl a řekl: „Jedno ti schází. Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!“* (Mk 10, 21) a tento citát se pak odráží v ústředním tématu věnujícímu se církevním svátostem. Protože na sobotu připadla svátost manželství, čeká nás jedno překvapení v podobě přednášky manželů Zimových. Už už to vypadá, že zdárně přechkáme i třetí den chůze, když tu se stane nepřijemná událost, kterou nikdo z nás nečeká. Jedné z nás se udělalo velmi nevolno, což skončilo až ztrátou vědomí a voláním záchranné služby. Zatímco naši zdravotníci a studenti medicíny mají plné ruce práce, ostatní zakouší unikátním způsobem Boží přítomnost ve spontánní modlitbě. Sobotní kronikář Honza ohodnotil celou situaci v pamětní knize takto: „V tu chvíli jsem si uvědomil, jak jsme zcela závislí na našem Bohu, jak moc je důležité, že tu spolu jsme, že víme, kam doopravdy putujeme. Uvědomil jsem si, že tato pouť je obrovským darem a že naše společná modlitba má obrovskou váhu.“ Velmi se nám ulevilo po zprávě, že všechno bude v pořádku.

Nedělní mši svatou slavíme společně s českolipskou farností a vyrazíme opět v nepřijemném horku směrem k Modlivému dolu. Od zdejší kaple vytesané do skály pokračujeme až do Cvikova. Tady už nás čeká R.D. Rudolf Repka, s nímž v pondělí slavíme slavnost svatého Cyrila a Metoděje. Měli bychom otci Rudovi poděkovat za přijetí, ale v kázání nakonec děkuje on nám: „Vaše pouť je viditelným svědectvím vaší víry. Děkuji, že jste posvětili toto místo. Děkuji, že jste prošli Cvikovem. Neznám historii zdejší farní zahrady, ale možná to bylo včera poprvé, kdy se na ni modlilo čtyřicet lidí kompletář a zpívalo hymnus. Sousedé v okolních domech si tak místo obvyklé diskotéky mohli poslechnout i něco jiného – vaše svědectví plné radosti.“

Zbývá nám poslední úsek cesty. V odpoledních hodinách vstupujeme bosí do Jablonného v Podještědí. Vítá nás zdejší kněz P. Jan Rajlich OP. U hrobu svatého Zdislavy děkujeme za všechny milosti, které jsme obdrželi a které snad skrze nás obdrží i diecéze. Další den přijíždí otec biskup Jan Baxant, aby s námi oslavil závěrečnou bohoslužbu.

Nebyla by to jubilejní pouť, kdyby nedošlo k naplnění kdysi virtuálního přání zakládající generace poutníků: tentokrát se skutečně opeklo a následně snědlo sele. Tímto agapé však naše pouť neskonečila – ona pokračuje a pokračovat bude, dokud se všichni nesejdeme v cíli. Na shledanou v Boží náruči.

Zápis v poutní kronice:

Vážení a milí poutníci – dělníci, prosím, zůstaňte poutníky i dělníky a nestyďte se za to, že jimi jste a chcete jimi zůstat. Jen putujte s Kristem a za Kristem a pracujte jako poctiví a neúnavní dělníci na Jeho vinici. Litoměřická diecéze je přece vinicí...

6. 7. 2010 + Jan Baxant

Ohlasy poutníků:

Pouti jsem se zúčastnil již potřetí. Každá z nich měla jedinečnou atmosféru. Na všech poutnicích bylo vidět, že putují nejen svými nohama, ale také svým srdcem a duší. Byl to nádherný týden, kdy jsme se doslova potili pro svou diecézi a přinášeli pro ni různé oběti. Pevně věřím, že toto naše putování přinese mnohé ovoce.

Toník Šedivý, Filipovka u Frýdlantu

Jsem na pouti poprvé. Šla jsem s tím, že víc poznám naši diecézi a lidi svého věku z ní. Musím říct, že to více než splnilo moje očekávání. Všechno bylo perfektně zorganizované. Místo posledního odpočinku sv. Zdislavy je skutečně silné. Pocítila jsem tam, že ke Zdislavě jako své birmovací patronce patřím a kolik toho máme překvapivě společného.

Katka Tokarová, Ústí nad Labem

Na letošní pouť jsem šla s vědomím, že potřebuju znovu probudit svůj vztah k Bohu. Pouť mě nakonec oslovila snad úplně vším, co na ní bylo. Její smysl rozhodně není jen jeden, pouť představuje širokou škálu zajímavých lidí a zážitků. Obnovuje a utužuje víru samotných poutníků a rozveseluje farnosti, kterými procházíme.

Bětko Mokrý, Klášterec nad Ohří

Zeptali jsme se...

R.D. Vít Audy, Frýdlant
Otče Vítku, proč naši pouť pravidelně duchovně zařadíte?

Myšlenka diecézní pěší pouti mne oslovila hned, jak jsem se s ní seznámil ještě jako kaplan v Ústí nad Labem. Jednak proto, že je to akce, kterou iniciovali mladí a sami si ji organizují, jednak je zde velmi krásný a ušlechtilý úmysl. Dát zakusit mladým lidem chuť pouti, sebezápory a oběti z lásky k Bohu na dobrý úmysl.

Co to přináší Tobě osobně?

Poté, co jsem se této pouti poprvé zúčastnil, jsem nabídl svoji službu na příští rok a začal jsem ji duchovně doprovázet. Každá pouť a služba na ní, za kterou jsem vděčný Bohu a vám poutníkům, kteří mne přijímáte, je pro mne vždy velikým povzbuzením a radostí. Vždy zde zakouším hloubku svého kněžského poslání a důležitost přijaté služby od Boha. Je mojí velikou radostí s vámi se modlit, rozjímat a neustále nevycházím z údivu, že se dokážete ztížit, naslouchat Bohu.

P. Benno Beneš SDB, Teplice
Otče Benno, je možné vyzkoušet nějaké specifické pouti mládeže v litoměřické diecézi?

Měl jsem radost, když jsem se dozvěděl, že tato pouť v naší diecézi existuje, takže jsem si řekl, že to nemůžu nechat jen tak a zapojím se. A je tomu už počtvrté. Radost mám právě proto, že po všech válečných pogromech, které se litoměřické diecéze velmi dotkly, se nějakým způsobem znovu začíná. Musí se začít s novým etnikem, a proto je úkolem naší generace a té, která přichází po nás, vytvářet nové tradice. Tato pouť má kromě jiného i ten smysl, že začínáme s novými generacemi zapouštět kořeny, a je dobře, že jsou to kořeny křesťanské, protože bez nějakého ideového sjednocujícího pojítka se nová tradice těžko vybuduje.

Připravil Filip Landa

Fotky a další zajímavosti na www.pout.wz.cz

Mše svatá. Foto Filip Landa

Z historie pouti

Litoměřická diecéze je za oněch deset let téměř celá prochozená. Dokonce i v Jablonném poutníci už jednou byli. Bylo to právě poprvé v roce 2001, kdy vyrazila malá skupinka lidí pěšky do Hejnic. Tenkrát ještě nikdo z nich netušil, že se z diecézního putování podaří vybudovat tak silnou tradici. Co mladé lidi táhne na cestu plnou fyzické námahy, nepohodlí a dalších obětí?

„Důvod spatřuji v jedinečné možnosti zažít živé společenství křesťanů v prostředí ateistických severních Čech. V příležitosti vyklouznout ze všedního, každodenního života a udělat si v sobě trochu pořádek, upevnit svůj vztah k Bohu a hledat své životní povolání, případně i životního partnera,“ domnívá se bývalý hlavní organizátor Ladislav Bartoš z Litoměřic, mezi poutníky zvaný Kousáč.

Myšlenka začít každý rok putovat na různá poutní místa v diecézi vzešla od samotné mládeže. Teprve později se k ní začali přidávat kněží a počet

protože Bůh nikdy nedopustí konec dobrého a smysluplného díla.

- 2001 Česká Lípa – Hejnice
- 2002 Litoměřice – Filipov
- 2003 Úštěk – Bozkov u Semil
- 2004 Ústí nad Labem – Liběšice u Žatce
- 2005 Děčín – Květnov
- 2006 Mělník – Česká Kamenice
- 2007 Teplice – Kadaň
- 2008 Mladá Boleslav – Obrázek u Liberce
- 2009 Klášterec nad Ohří – Mariánské Radčice
- 2010 Litoměřice – Jablonné v Podještědí

Reportáž

Letošní pouť odstartovala 1. července v katedrále svatého Štěpána slavnou mši svatou a žehnáním kříže, který jsme se rozhodli vyrobit a donést až do cíle. Kříž symbolizuje nejen hlavní úmysly diecézní pouti, ale i každého osobní intenci. Je mezi námi také dostatek kněží: R.D. Vít Audy, P. Václav Čunek SDB, P. Benno Beneš SDB, kus cesty s námi také půjde R.D. Jan Richter a později P. Ladislav Nádvorník SDB. Dopravní vozidlo a nezištné obstarávání potavy pak zajišťuje

Krátké zprávy z diecéze

Diecézní setkání ministrantů

Ministranti litoměřické diecéze se v sobotu 12. června 2010 setkali s biskupem Janem Baxantem. Akci, kterou připravilo diecézní katechetické centrum, zahájil Mons. Jan Baxant mší svatou v kapli Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Diecézním domě kardinála Trochty v Litoměřicích a spolu s ním všichni kluci v ministrantském oblečení. Biskup jim v homilii dokázal s humorem přiblížit základní vědomosti, které by měl každý ministrant mít.

Hlavním tématem setkání, jehož se účastnilo třicet šest chlapců ze šestnácti farností a jedna dívka, ministrantka, bylo lépe poznat sv. Dominika Savia a sv. Tarzicia, patrony ministrantů. Soutěže během dne provedly zručnost dětí při oltáři a jejich znalosti. Odpoledne program pokračoval výletem na vrch Radobýl za městem.

Marie Koscelníková

Děkonná mše svatá za padesát let kněžství

Své kněžské svěcení, které před padesáti lety přijali, si při mši svaté v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích v pondělí 28. června 2010 připomnělo osm kněží, bývalých

profesory - Josefa Kubalíka, Antonína Salajku, Františka Kotalíka, Václava Bartůňka a Jaroslava Michala. Vzpomínáme na rektora semináře a proděkana fakulty Františka Panušku a děkana fakulty Jana Merella. Teprve později jsme poznávali, kolik bylo potřeba diplomacie a umu, aby dokázali fakultu udržet. Bylo nás jednadvacet, když jsme tenkrát s radostí přistoupili k Božímu oltáři,“ řekl.

K poděkování za 50 let kněžství se při mši svaté v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích sešli R.D. Jindřich Brandejs (Neveklov), R.D. Josef Holešovský (Tachov), P. František Petr Alcantra Houška OFM (Praha), R.D. František Janotka (Štamberk), R.D. Jan Kabeláč (Brno), R.D. Edmund Kempný (Hrabyně), R.D. Josef Šindar (Tišnov) a R.D. Prof. ThDr. Václav Wolf (Praha).

Marie Koscelníková

Kněžské svěcení přijali dva jáhni

Litoměřický biskup Jan Baxant udělil v sobotu 26. června 2010 při mši svaté v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích svátost kněžství Mgr. Kamilu Škodovi a MUDr. Janu Pavlu Hájičkovi.

Děkonná mše svatá: úterý 29. 6. 2010, 18.00 hodin, arciděkanství kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mladá Boleslav.

Jan Pavel Hájiček

Primiční mše svatá: středa 30. 6. 2010, 18.00 hodin, děkanství kostel sv. Bartoloměje a Nanebevzetí Panny Marie, Doksy.

Jana Michálková

Primice Kamila Škody

R.D. Mgr. Kamil Škoda sloužil svoji první mši svatou v Hodkovicích nad Mohelkou. Velkolepá slavnost byla provázena zpěvem boleslavské scholy, první čtení četla jeho sestra. Promluva R.D. Radka Vašíčka byla dokonalým výkladem Božího slova na aktuální skutečnost. Kamil Škoda se stává spolu s R.D. Pavlem Poláčkem otcem boleslavské farní rodiny - se všemi svými dobrými vlastnostmi, ale i s nedokonalostmi, s nimiž se bude muset, jako každý člověk, dále potýkat. Na závěr otec Kamil děkoval svým rodičům, sestře i dvěma duchovním sestram. Znělo krásné „Tebe Bože chválíme“ - a bylo opravdu za co. Po mši svaté pak udílel novokněžské požehnání.

Přejme otci Kamilovi hojnost Božího požehnání v jeho kněžském působení - ať je našim dobrým pastýřem a přivede nás do nebe.

Milan Mareš, Mladá Boleslav

Primice Jana Pavla Hájička

V Doksech se 30. června 2010 konala primiční mše svatá novokněze R.D. MUDr. Jana Pavla Václava Hájička. Koncelebranty byli P. Marian Rudolf Kosík O.Praem., opat novoříšský, a P. Jan Leopold Dvořáček O.Melit. Primičním kazatelem byl náš otec biskup Jan Baxant. „Je dobré a správné, když my kněží držíme pospolu. Jde nám všem o jednu věc, věc Kristovu. Jsem rád, že vás tady vidím všechny, i novokněze Kamila. Jsem rád, že tady vidím i řeholní sestry. Zdravím vás všechny, kteří jste sem jeli jako poutníci. V autě jsme se modlili růženec za všechny ty, kteří sem na primiční mši svatou doputují. Říká se, že na primici se má jít i za takovou cenu, i kdyby se měly podrážky u nohou proslapat. Zdravím také vás všechny místní farníky, místní křesťanskou komunitu. Společně jsme sem přišli, abychom poděkovali Pánu Bohu za kněžské povolání,“ zdravil přítomné biskup, který poté ve své promluvě poukázal na to, že každý kněz chce i přes svou křehkost a nedostatečnost, přes svou lidskost, v dobré vůli odpovědět svou kněžskou službou Kristu na jeho důvěru.

Evžen Policer, Česká Lípa

(Fotogalerie z kněžského svěcení naleznete na straně 23 nebo na www.dltm.cz)

Děkujeme Ti, milý otče Josefe...

Přemýšlím, jak vhodně napsat věty, které by dokázaly vystihnout to, co nám lidem biskup Josef Koukl předával. Společenství, které připravovalo katechumeny ke křtu vedl P. Martin Davídek na biskupství v Litoměřicích. Doposud trvá každý čtvrtek a spojuje hledající, ale i ty pokřtěné. Kněz má v životě člověka nesmírný význam. Dokáže přivést k prameni víry, ujistit v hledání životní cesty a provázet i dále po křtu. Svou vhodnou radou prozařuje světlem jakoukoli naši lidskou temnotu. Dokáže nasměrovat k plnému životu s naším Pánem, dokáže pomoci odstranit nesoulad a zmatek. Ukazuje štěstí a krásu, která je pramenem Boží lásky k nám.

Společenství katechumenů v Litoměřicích se ale v něčem od ostatních společenství zcela odlišovalo. Před hodinou katechizmu jsme každý čtvrtek napřed navštěvovali emeritního biskupa Josefa Koukla. Když jsem i já poprvé z Hořic zavítala na litoměřické biskupství a nejprve poznala všechny, kteří se připravovali na křest v dospělosti, byla jsem také poslána navštívit biskupa Josefa.

Chodba litoměřické rezidence je lemována portréty všech předchozích biskupů. Dává vám pocit majestátnosti a vyvolává zvláštní, až posvátnou úctu. Ale také dává pocit jakéhosi neklidu, třeasu - vždyť člověk se běžně s biskupem nesetkává. I já jsem se uvnitř tenkrát v lednu 2009 dosti třásla. Nesměle jsem zaklepala na dveře a slyšela jasné: „Dále.“

Přede mnou stál ve své velikosti samotný biskup Josef. Jeho tvář zářila širokým a dobrotivým úsměvem. Nesměle jsem se mu představila a podala ruku. Divil se, kde se tady až z Hořic беру. V krátkosti jsem vylíčila své hledání a ujistila ho dojížděním na přípravu právě do Litoměřic k P. Martinu Davídkovi. Vyslechl mě, dlouze se na mě podíval a řekl: „Vypadáš po té cestě dost špatně. Pojď, dáme si společně něco dobrého k jídlu.“ Moje bušící srdce se postupně uklidnilo. Vždyť biskup Josef tak krásně rozumněl našim duším, choval se k nám jemně a z celé jeho bytosti jsme vnímali spojení s Bohem. Také jsme cítili jeho pravou zbožnost, a navíc i smysl pro humor. Vedle jeho pohostinnosti jsme mohli poznávat jeho ušlechtilou duši. Jedním z darů, který obdržel, byl dar věčného. Biskup Josef dokázal číst uvnitř

našich duší, pronikal velice lehce ke kořenům všech věcí a událostí. Poukazoval na povrchnost dnešní doby, dával nám svým příkladem poznat, že hmotné statky nesmějí být hybnou silou našich životů. Poznávali jsme jeho velkorysost, podporoval finančně řadu sociálně slabých rodin. Učil nás poznávat pravé hodnoty a budit v nás touhu poznávat Boha v jeho samé hloubce. Dával nám často rady a učil, co je vůle Boží v naší dané situaci, co po nás žádá Bůh.

Často jsme si na setkání s Josefem připravovali otázky a jeho odpovědi si pečlivě zapisovali. Díky své osobnosti vytvářel pevné společenství lidí postavených na víře, naději a lásce.

Biskup Josef nejen že dohlížel laskavým a jistým okem na naši přípravu na křest, věděl také o hospicovém hnutí v Hořicích. V myšlence pomáhat umírajícím v domácím prostředí mě nepodporoval pouze morálně. Opakovaně finančně přispěl na nákup

Napsali jste...

zdravotních pomůcek pro těžce nemocné. Po mém křtu mi jasně dával poznat, že mé místo je právě v Hořicích a v budování hospicové domácí péče. Věděl, jak těžké je v dnešní době tuto myšlenku zrealizovat. Ale učil mě chápat tyto těžké situace jako možnost oslavit Boha. Ukazoval nám všem, jak je možné vykonat nesmírně mnoho pro život a pro věčnost. Učil nás dívat se na všechny překážky s velkou moudrostí.

Naposledy jsme za Hospicové občanské sdružení Duha navštívili biskupa Josefa krátký čas před jeho odchodem a opět s prosbou o pomoc. A to jak vést modlitební společenství laiků za hospicové dílo. Biskup Josef se za hospicové dílo v Hořicích modlil a nás vybízel k tomu, abychom modlitbu nezanedbávali. Určil nám řád a řekl, jak konkrétně vyplnit den, abychom poznali, že Bůh je v našem životě hlavním činitelem.

Každý z nás si nesl k biskupovi Josefovi nějaké svoje zranění, které během života dostal. On je však proměňoval v něco velmi drahocenného. Dotkl se nás svou láskou a podnítil naši touhu dotknout se Boha.

Děkujeme Ti, otče Josefe, že jsi nás opakovaně uzdravoval, že svými slo-

vy a svou službou pro společnost jsi naplnil poslání Ježíšových učedníků: „Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očistějte, demony vymítejte!“ (Mt 10,8) A věř, náš milý otče Josefe, že na Tebe nikdy nezapomeneme.

Jana Sieberová, Hospicové občanské sdružení Duha Hořice a společenství nově pokřtěných v Litoměřicích

Dalek kariéry

Motto: „To je náš člověk“ (František kardinál Tomášek)

V červenci letošního roku uplynulo šestnáct let od úmrtí administrátora naší diecéze v letech 1974 - 1989, kanovníka Josefa Hendricha.

Podívejme se při této vzpomínce do dokumentů a uvidíme kněze a člověka, který byl dalek kariéry.

Pan arcibiskup Karel Otčenášek napsal ve své knize Víra je můj pevný hrad: „Kapitulní vikář Hendrich měl kvůli mně nepříjemnosti proto, že vždycky, nakolik to bylo možné, respektoval mé biskupské svěcení, hlavně při liturgii. Pomáhal mi s velkým rizikem pro sebe. Díky své osobní statečnosti se nebal stavět mě při bohoslužbách na čestné místo, což bylo samozřejmě pro představitele režimu solí v očích. Pro ně jsem byl prostý kněz, a dokonce velezrádce a osoba nebezpečná.“

Se svolením bývalého vikáře libereckého vikariátu P. Josefa Dobiáše vyjímám z jeho dopisu: „P. Josef byl po dlouhá léta mým nejbližším přítelem. Po dlouhodobém věznění, byl jsem zatčen v Lovosicích v roce 1950, jsem nastoupil jako administrátor do Cvikova. K mé neskonale radosti jsem našel svého přítele vedle v Jablonném u bl. Zdislavy. Jako inteligentního člověka ho poznali i kněžští delegáti z Vatikánu a řekli mu: ‘Zůstaňte na svém místě. My Vás budeme ještě potřebovat.’ V jedné časové etapě navštívila delegace také mne a položila mi otázku o smýšlení pana administrátora. Když jsem je ujistil, že má hluboké kněžské a duchovní smýšlení dalek kariéry a nějakého komunistického ducha, byli nesmírně potěšeni.“

Nejsem sám, kdo si pana kanovníka Josefa Hendricha vážil. Proto jsem listoval ve vzpomínkách Františka kardinála Tomáška, arcibiskupa Karla Otčenáška a P. Josefa Dobiáše.

František Němeček, Mladá Boleslav

Mons. Jan Baxant s kněžími - jubilanty. Foto Marie Koscelníkové

studentů litoměřické teologické fakulty. Spolu s jubilanty celebroid mši svatou litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

„Přijali jsme toto veliké poslání skrze vkládání rukou pana biskupa Antonína Eltschknera a šli jsme, abychom hlásali radostné poselství Ježíše Krista. Při této příležitosti, tomto jubileu, jsme především vděční svým rodičům. Jejich příklad víry byl jistě ten první stupínek ke kněžství,“ shrnul za své spolubratry v kněžské službě R.D. Edmund Kempný. „Jsme ale také vděční naší době, že jsme nebyli zatíženi liberální teologií a měli jsme staré dobré

Hlavním celebrantem mše svaté byl Mons. Jan Baxant, koncelebranty generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbýl, CSsR, probošt kapituly R.D. Karel Havelka, oba novokněží a dvě desítky přítomných kněží.

Kněžskou službu budou vykonávat ve farnostech, kde dosud působili jako jáhnové. Kamil Škoda v ŘKF - arciděkanství Mladá Boleslav a Jan Pavel Hájiček v ŘKF - děkanství Jablonec nad Nisou.

Kamil Škoda

Primiční mše svatá: neděle 27. 6. 2010, 10.00 hodin, kostel sv. Prokopa, Hodkovice nad Mohelkou.

na srpen

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci **97,9 FM z Ještědu**. Vysílání rádia můžete najít také v nabídce kabelových společností po celém území naší vlasti, naladit prostřednictvím Internetu nebo skrze satelit. Informace najdete na www.proglas.cz. Jestliže máte zájem dostávat zdarma podrobný program vysílání Proglasu přímo do vaší e-mailové schránky, stačí o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

Pozvání na různé akce pořádané v **litoměřické diecézi** si můžete poslechnout vždy ve středu od 14.30 hodin v pořadu **Písničky a pozvánky**. Litoměřické **studio Štěpán** připravuje na 3. 8. 2010 od 22.00 hodin pořad o městských misiích v Litoměřicích. Repríza pořadu se bude vysílat 9. 8. 2010 od 9.30 hodin.

Ve středu 4. 8. od 9.30 hodin se s námi můžete v repríze **Magazínu** vydat vlakovou poutí do Lurd. 11. 8. nás psychologka Jiřina Prekopová seznámí s metodou pevného objetí. 18. 8. opakujeme rozhovor s paní Evou Pilarovou, s níž jsme hovořili o záručených hřivnách Božího nadání.

V pátek 6. 8. v 16.00 hodin se dozvíte, **jak se modlí kapucínky**. Poprvé se v našem volném cyklu věnovaném modlitbě setkáme s kontemplativním řádem. Uvedený cyklus vysíláme v rámci pravidelné relace **Všimli jsme si**. 20. 8. si v téže relaci připomeneme **srpen roku šedesát osm**. Pestrou mozaiku složenou z příspěvků pamětníků připravuje Petr Pospíšil z Českých Budějovic.

Každý pátek v 16.55 hodin naladíte **Oktávu**, pořad přinášející informace o dění ve vážné hudbě. 6. 8. nabídneme vzpomínku na hudebního skladatele Jana Hanuše. 27. 8. se o slovo přihlásí pražské studio Kristián.

V pondělí 9. 8. ve 22.00 hodin zachytíte **Dotýkání světla**. Klára Beránková nám zprostředkuje setkání s generální představenou Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského, Bohuslavou Kubačákovou.

O aktivitách organizace **Likvidace Lepry** bude hovořit její vedoucí Jiří Holý. Obnovenou premiéru pořadu z dubna loňského roku zařazujeme ve čtvrtek 12. 8. ve 22.00 hodin.

22. 8. v 13.20 hodin zpěstří nedělní odpoledne **Knihovnička Proglasu**. Společně nahlédneme do nových publikací z nakladatelství Vyšehrad.

P. Václav Kulhánek, kancléř a archivář českobudějovického biskupství, který v únoru 2010 oslavil své 80. narozeniny, promluví o svých zkušenostech kněze z doby normalizace. Zveme k poslechu **regionálního pořadu** z jihočeského studia Jan v úterý 23. 8. ve 22.00 hodin.

Tipy na výlet

■ Kosmonosy, Loretánská kaple

Najdete ji na předměstí Mladé Boleslavi, byla postavena po vzoru Santy Casy z Italského Loreta v letech 1702-8 podle návrhu architekta Giovanni Alliprandiho na místě, kde dříve stál kostel sv. Martina.

■ Bořejov, kostel sv. Jakuba

Barokní stavba z roku 1703. Zařízení kostela bylo (až na torza oltářů) rozkradeno či zdevastováno. V současné době je kostel opraven a zpřístupněn. Zajímavý je i tím, že původní rozkradené obrazy nahradily obrazy soudobých umělců tvořících v tomto kraji.

■ Benešov nad Ploučnicí, kostel Narození Panny Marie

Byl postaven v letech 1483-1557, žádná z přestaveb (od 17. do 20. století) radikálně nezasáhla do původního gotického jádra. Nejcennější částí interiéru je kazatelna z přírodního pískovce z 16. století, jejíž nohu tvoří socha sv. Jana Křtitele od míšeňského mistra Hanse Köhlera.

■ Světec, kostel sv. Jakuba Většího

Kostel vznikl nejspíše na počátku 13. století. Nynější podobu mu dal v letech 1731-1733 litoměřický stavitel Octavio Broggio. Dvouvěžové zbarokizované západní průčelí tvoří nápadnou dominantu nejen této stavby, ale i okolí.

■ Květnov, kostel Navštívení Panny Marie

Poutní místo.

■ Kadaň, klášter

Františkánský klášter s kostelem Panny Marie a Čtrnácti svatých Pomocníků.

■ Osek, klášter

Stojí od roku 1206 v podhůří Krušných hor, nedaleko saské hranice. Od začátku zde působil řád cisterciáků. Byla zde založena například lékárna, hospital, manufakturní výroba a klášterní zahrady ve stylu francouzských zámeckých zahrad.

■ Bohosudov, bazilika minor Panny Marie Bolestné

Poutní areál v Bohosudově vznikl na místě nálezu sošky Panny Marie Bolestné. Původní dřevěná kaple byla v roce 1443 nahrazena zděnou a k ní v letech 1507 - 1515 přistavěna prostorná chrámová loď. Prostor kolem svatyně byl obehnan vysokou zdí, při níž bylo zbudováno sedm kaplí v reminiscenci na sedm bolestí Panny Marie. Nynější chrám byl zbudován v letech 1701 - 1706 stavelem Guilem a Octaviem Broggem v barokním stylu. V roce 1925 byl v Bohosudově pořádán mariánský kongres, rok předtím povýšil poutní areál papež Pius XI. na baziliku minor.

Teplice, 26. 7. 2010

Kostel sv. Jana Křtitele, 19.00 hodin. XIX. festival uprostřed Evropy - Mitte Europa. Komorní koncert, účinkují: Julia von Landsberg - zpěv, soubor Hofkapelle Schloß Seehaus (Claudia Mende - barokní housle, Piroška Baranyay - barokní violoncello, Torsten Uebelhoer - cembalo). Program: Georg Friedrich Händel, Dieterich Buxtehude, Nicholas Bernier.

Litoměřice, 28. 7. 2010

Katedrála sv. Štěpána, 19.00 hodin. Litoměřické varhanní léto 2010, 20. ročník mezinárodního hudebního festivalu, účinkuje Luca Scandali (Itálie). Vstupné: 120 Kč dospělí, 40 Kč děti a studenti. Prodej vstupenek na místě 30 minut před začátkem koncertu.

Kadaň, 30. 7. 2010

Kostel Povýšení sv. Kříže, 19.30 hodin. XIX. festival uprostřed Evropy - Mitte Europa. koncert, účinkují Matthias Schlubeck - panova flétna, Jenny Ruppik - harfa. Program: Johann Sebastian Bach, Maria Theresia von Paradis, Jules Massenet, Gaetano Donizetti, Marcel Tournier, Jaques Ibert.

Pozvánky

Chřibská, 31. 7. 2010

Kostel sv. Jiří, 18.30 hodin. Koncert k uctění památky významného rodáka, mecenáše kostela, barytonisty Petera Parsche. Účinkují H. Krausová, Š. Heřmánková - soprán, R. Vocel - baryton, sólista Státní opery Praha, M. Laštovka - trubka, prof. B. Váchal - klavír.

Filipov, 1. 8. 2010

Bazilika minor Panny Marie Pomocnice křesťanů, 14.00 hodin. IV. ročník mezinárodního varhanního festivalu - Varhanní duchovní hudba ve Filipově, účinkují Lucie Hůlová - housle (ČR / Praha), Martin Sedlák - violoncello (ČR / Praha), Daniela Kadlecová - varhany (ČR / Praha).

Libendava, 1. 8. 2010

Kostel Navštívení Panny Marie, 14.30 hodin. Koncert duchovní hudby, v provedení Vilémovského chrámového sboru uslyšíte šest duchovních árií pro soprán, komorní sbor, orchestr a varhany od J. Ch. Kridela.

Teplice – Šanov, 1. 8. 2010

Kostel sv. Alžběty, 19. 00 hodin. Teplické varhanní léto, benefiční koncert, výtěžek bude věnován na obnovu místních varhan. Účinkuje: Jaroslav Tůma (Česká republika). Kromě jeho vlastních skladeb zaznějí například skladby J. Brahmsa, F. Mendelssohna-Bartholdyho nebo B. Martinů.

Jablónné v Podještědí 4. 8. 2010

Bazilika minor sv. Vavřínce a sv. Zdislavy, 18.00 hodin. Slavnost posvěcení chrámu.

Doksany, 6. 8. 2010

První pátek v poutním kostele Narození Panny Marie, 19.00 hodin. Každý první pátek v měsíci se koná pout' s eucharistickým průvodem. Úmyslem těchto poutí je vyprosit si nové a svaté kněze, řeholníky a řeholnice. Přijďte i vy prosit, neboť Pán řekl: Proste a dostanete. Svátost smíření od 19:00 hodin, v 19:30 hodin modlitba sv. růžence, dále mše svatá a po ní eucharistický průvod.

Horní Police, 7. 8. 2010

Arciděkaný poutní kostel Navštívení Panny Marie, 10.00 hodin. Poutní mše svatá vždy první sobotu v měsíci.

Hejnice, 7. 8. 2010

Bazilika Navštívení Panny Marie, 15.30 hodin. Koncert, Jana Havlíčková - varhany, Vladislav Liněcký - housle.

Srbská Kamenice 7. 8. 2010

Kostel sv. Václava, 16.00 hodin. 16. mezinárodní hudební festival Srbská Kamenice 2010. Uslyšíte hudbu A. Dvořáka a J. Haydna v podání smyčcového kvarteta Apollon kvartet.

Církvice, 7. 8. 2010

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 16.00 hodin. Církvicé hudební léto, Pěvecký recitál Květiny Krčmářové.

Teplice – Šanov, 8. 8. 2010

Kostel sv. Alžběty, 19.00 hodin Teplické varhanní léto, benefiční koncert, výtěžek bude věnován na obnovu místních varhan. Účin-

kuje: Waldemar Krawiec (Polsko). V programu budou uvedeny skladby těchto autorů: Jan z Lublina, Felix Nowowiejski, Marian Sawa, Johann Christian Rinck, Alexandre Guilmant, Giovanni Quirici, Moritz Brosig.

Jablónné v Podještědí, 9. 8. 2010

Bazilika minor sv. Vavřínce a sv. Zdislavy, 18.00 hodin. Slavnost sv. Dominika, mše sv. s bratry františkány.

Solec, 14. 8. 2010

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 13.30 hodin modlitba růžence, od 14.00 hodin mariánská pobožnost, od 15.00 hodin poutní mše svatá. Hlavním celebrantem bude R.D. Pavel Mach, nově ustanovený administrátor farního obvodu Mnichovo Hradiště. Součástí pobožnosti bude pietní vzpomínka na Mons. Josefa Helikara a děkana Václava Lochmana, rodáky ze Solce.

Srbská Kamenice, 14. 8. 2010

Kostel sv. Václava, 16.00 hodin. 16. mezinárodní hudební festival Srbská Kamenice 2010 Účinkuje: Uwe Nürnberg (D) - varhany, uslyšíte hudbu D. Buxtehudeho, G. F. Händela, E. Ysaie.

Chřibská, 14. 8. 2010

Kostel sv. Jiří, 18.30 hodin. Koncert pro skleněnou harmoniku, účinkují H. Krausová - soprán, Sascha Reckert - skleněná harmonika, Phillip Marguerre - skleněná harmonika, Zdeněk Kraus - viola, housle, Komorní orchestr Šluknovského výběžku, řídí Patrik Engler.

Teplice – Šanov, 15. 8. 2010

Kostel sv. Alžběty, 19.00 hodin. Teplické varhanní léto, benefiční koncert, výtěžek bude věnován na obnovu místních varhan. Účinkuje: Eva Bublová (Česká republika). Na programu jsou skladby J. S. Bacha, K. B. Kopřivy, J. L. Krebse, R. Schumanna či Petra Ebeny.

Litoměřice, 18. 8. 2010

Katedrála sv. Štěpána, 19.00 hodin. Litoměřické varhanní léto 2010, 20. ročník mezinárodního hudebního festivalu, účinkuje Gunther Rost (Rakousko). Vstupné: 120 Kč dospělí, 40 Kč děti a studenti. Prodej vstupenek na místě 30 minut před začátkem koncertu.

Hrad Valdštejn, 19. 8. 2010

Kaple sv. Jana Nepomuckého, 14.00 hodin. Koncert, vystoupí Duchovský pěvecký sbor pod vedením Šárky Gauseové.

Hejnice, 21. 8. 2010

Bazilika Navštívení Panny Marie, 8.30 hodin. Jan Hora - varhany, Ivan Štraus - housle, Michaela

Štrausová- housle.

Srbská Kamenice, 21. 8. 2010

Kostel sv. Václava, 17.00 hodin. Účinkuje Lucie Čistec - ká - flétna, Barbara Pazourová - harfa (členka České filharmonie). Uslyšíte hudbu L. van Beethovena, B. Foerstnera, C. Debussyho.

Okounov, 21. 8. 2010

Kostel sv. Vavřínce, 17.00 hodin. Koncert, na dobové nástroje hraje a zpívá soubor SoliDeo.

Teplice – Šanov, 22. 8. 2010

Kostel sv. Alžběty, 19. 00 hodin. Teplické varhanní léto, benefiční koncert, výtěžek bude věnován na obnovu místních varhan. Účinkuje: Elizabeth Brinden (Austrálie). V programu budou uvedeny skladby těchto autorů: Josef Seger, Felix Medelssohn-Bartholdy, Johannes Brahms, Vítězslav Novák, Petr Eben.

Teplice, 23. 8. 2010

Kostel sv. Jana Křtitele, 19.00 hodin. Koncert duchovní hudby účinkují Štěpánka Heřmánková - soprán, Miroslav Laštovka - trubka, pikola, Josef Prokop - varhany. Program: G. F. Händel, B. M. Černohorský, A. Scarlatti, D. Buxtehude, G.Caccini, W. A. Mozart, J. J. Mouret, J. Pachelbel, J. S. Bach.

Jablónné v Podještědí, 28. 8. 2010

Bazilika minor sv. Zdislavy a sv. Vavřínce, 9.30 hodin. Sprnová pout' k Paní Zdislavě, mše svatá také v 11.00 hodin.

Srbská Kamenice, 28. 8. 2010

Kostel sv. Václava, 16.00 hodin. 16. mezinárodní hudební festival Srbská Kamenice 2010, účinkuje dechový kvintet absolventů hudební akademie Franze Liszta v Budapešti Koffein Quintett. Uslyšíte hudbu J. S. Bacha, J. Haydna a F. Farkasra.

Po celé prázdniny zdarma na lezeckou stěnu YMCA

Lezecké centrum YMCA v Ústí nad Labem zve děti a mládež po celé prázdniny ke sportu a zábavě v Lezeckém centru a Internetové kavárně, kam mohou děti přijít i s rodiči. V Lezeckém centru na ně čekají i další zábavné aktivity, např. lezení na boulderu bez jištění, stolní fotbal, tenis, šipky a počítačové hry nebo promítání filmů. „Lezecké centrum YMCA je otevřené celé prázdniny od úterý do pátku od 15.00 do 20.00 hod. o sobotách, nedělích a v pondělí pak na objednávku, stačí poslat e-mail: stena@ymca.cz alespoň 24 hod. předem a zájemcům o lezení rádi otevřeme. Pavel Hušek jr. – manažer Lezeckého centra YMCA.

Pozvánky naleznete také na www.dltm.cz

Milí čtenáři,

nabízíme vám malé rozptýlení, získajte pěknou knihu z Karmelitánského nakladatelství. Ze správných odpovědí výherce vylosujeme.

Pro děti do 12 let:

- Kolik dní tvořil Bůh svět?
- Jak se jmenovala Adamova žena?
- Čím byl Ježíšův pěstoun?

Pro mládež a dospělé:

- Kde zrovna učil Ježíš, když řekl: „Amen, amen pravím vám, nebudete-li jist Tělo Syna člověka a pít jeho krev...?“
- Koho si vzal Herodes za ženu?
- Jak dlouho zůstala Maria s Alžbětou?

Odpovědi na otázky posílejte vždy do konce měsíce na zdslava@dltm.cz, nebo na adresu: Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice

Nabídka

Karmelitánského nakladatelství

Aktuální a čerstvou novinkou, která by mohla zajímat čtenáře, jsou **dvě nová provedení Jeruzalémské Bible**, které budou k dostání od září v síti našich knihkupectví. Obě nové verze budou mít výřezy s označením biblických knih pro lepší orientaci v textu a jedna z těchto dvou bude menší velikosti. Více souhrnných informací najdete zde: <http://www.kna.cz/tituly-kna/jeruzalemska-bible.html>

Odpustila jsem

Váz., 215 str., 249 Kč, obj. č.: 101494

Odpustila jsem

Z předmluvy autorky: Tak jako tomu bylo v případě mé první knihy, ani zde nebylo mým úmyslem psát historii genocidy v Rwandě. Detailní reportáž a politickou analýzu těch 100 dní zabíjení ponechávám historikům, žurnalistům, profesorům a politikům. Mým příspěvkem je pouze můj vlastní příběh – ano, příběh o přežití genocidy, ale také svědectví o tom, jak jsem díky víře a uzdravující síle odpustění znovu objevila chuť žít, smysl života. Jde o pravdivý příběh: všechny události se skutečně staly, používám své vlastní jméno i skutečná jména mých rodinných příslušníků. Změnila jsem pouze jména některých dalších osob v mém vyprávění, pokud si to žádala ochrana jejich soukromí a bezpečnost těch, kteří přežili. Tato publikace vyšla navazuje na knihu Left to Tell, která se v USA stala bestsellerem a vyšla v češtině pod názvem Přezila jsem (Ikar - Euromedia Group, 2007). Autobiografie Přezila jsem je shrnujícím příběhem. Autorka - Immaculée Ilibagiza - díky víře v Boha přezila masakr asi 1 mil. Tutsiů, který se odehrál ve Rwandě r. 1994. Je katolického vyznání a pochází ze Rwandy. Od r. 1998 žije v USA (je držitelkou mezinárodní ceny Mahátma Gandhího za r. 2007).

Umění zpovídat

Brož., 309 str., 399 Kč, obj. č.: 101227

Kdo je můj bratr?

Brož., 278 str., 219 Kč, obj. č.: 101507

Autor má dar mluvit neotře: bratrská láska je jedním z pilířů života podle evangelia a autor je jedním z těch, kteří jsou jejími autentickými svědky. P. Daniel Ange (nar. 1932), francouzský kněz a řeholník. V roce 1950 vstoupil k benediktinům. Dvanáct let strávil jako misionář ve Rwandě (1958-71), pak se vrátil do Evropy studovat teologii a několik let žil v poustevně. Až r. 1981 přijal kněžské svěcení a 1984 založil první mezinárodní katolickou školu modlitby a evangelizace pod názvem Jeunesse - Lumière (JL), která působí dodnes. Jako evangelizátor a kazatel navštívil řadu zemí světa. Velice mu leží na srdci služba chudým, mládež a ekumenický dialog s pravoslavnou církví, v níž má řadu přátel. Je autorem mnoha knih, u nás vyšly tyto: Raněný pastýř, Tvé tělo je stvořeno pro lásku a Homosexuální...

Vyjádření představitelů litoměřické diecéze

Místo posledního odpočinku nedávno zesnulého emeritního litoměřického biskupa Mons. ThDr. Josefa Koukla na Městském hřbitově v Litoměřicích zneuctil zloděj. Událost setřel Policie ČR.

„Nejedná se jen o vykradení hrobky biskupa, ale i o zásah a zneuctění svatého místa, kterým každý hřbitov je, což uznávají i lidé víře v Boha zatím vzdálení. Zem hřbitova, svatého pole, je „zavlažována“ slzami truchlících pozůstalých, ale nyní i slzami těch, kterých se bolestně dotýká zneuctění mrtvé lidské schránky biskupa, který navíc vždy všechno, co měl, rozdal. To poslední, co měl, byl pektorál na hrudi a prsten na ruce... Zvolnost některých jedinců, žijících mezi námi, nás vybízí k úpěnlivým modlitbám, třeba zase i se slzami v očích, za jejich obrácení. Naštěstí, duši zemřelému nikdy nikdo ukrást nemůže,“ uvedl litoměřický biskup Jan Baxant.

„Jsem v těchto dnech v zahraničí, takže jsem se o tomto zlém skutku dozvěděl zprostředkovaně. Myslím si, že nejde ani tolik o ztrátu těch či oněch předmětů, jako spíše o znesvěcení hrobu, a to hrobu biskupa. Je tomu podobně jako s každou krádeží; velmi často mnohem více bolí pošlapání lidské důstojnosti než ztráta nějakých věcí. V tomto případě jde o ještě horší čin - jde o pošlapání důstojnosti biskupa, člověka, který svým životem a službou, kterou vykonával, ukazoval cestu k důstojnosti každé lidské osoby coby Božího dítěte. A potom - jde o mrtvého, který se nemůže bránit. Nechtěl bych být na místě toho, který to udělal, až mu dojde, co spáchal. Zabránit se tomu dalo asi tak, jako u každého jiného hrobu na veřejném hřbitově...“ napsal generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSsR.

„O posledním rozloučení s biskupem Josefem Kouklem se můžete dočíst v minulém čísle Zdislavy.“

Z diáře litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta

25. 7.	9.00 hod.	Pastorační návštěva farnosti, Železný Brod.
25. 7.	15.00 hod.	Pastorační návštěva farnosti, Střekov, Svádov.
26. 7.	19.00 hod.	Návštěva německých rodáků, Annaberg.
28. 7.	10.00 hod.	Poutí lužických Srbů, Bohosudov.
31. 7.	9.00 hod.	Ministrantský tábor, Osečná.
1. 8.	10.00 hod.	Poutí, Annaberg u Lobendavy.
7. 8.	9.30 hod.	Návštěva Makové Hory u Příbrami.
7. 8.	18.00 hod.	Poutí v Hlubokých Mašůvkách.
8. 8.	10.00 hod.	Svatováclavské poutí, Jablonné v Podještědí.
14. 8.	10.00 hod.	Klokotská poutí, Klokoty u Tábora.
15. 8.	10.00 hod.	Pastorační návštěva, Bozkov.

Z diáře generálního vikáře P. Stanislava Příbyla CSsR

31. 7.	10.00 hod.	Mše svatá ke cti sv. Anny, Lobendava.
--------	------------	---------------------------------------

(Změna vyhrazena)

Vážení čtenáři Zdislavy,

přivítáme pomoc zájemců, kteří chtějí prezentovat svoji farnost a informovat o jejích aktivitách. Napište nám, posílejte fotografie, informujte nás o chystaných akcích na adrese zdislava@dltm.cz, zajímavosti otiskneme.

Objednávky a distribuci časopisu Zdislava zajišťuje prostřednictvím Postservisu Vydavatelství IN, s.r.o. z Jablonce nad Nisou. Zároveň také vyřizuje reklamace čtenářů, jimž nebyla předplacená Zdislava doručena (na adrese zdislava@in.cz nebo na tel. čísle 775 598 604).

Věž u katedrály byla zpřístupněna

První společnou aktivitou biskupství a města Litoměřice, která vznikla na základě podpisu memoranda, bylo zpřístupnění věže u katedrály sv. Štěpána na Dómském náměstí v Litoměřicích. Pro veřejnost byla otevřena letos v dubnu.

Věž je přístupná během měsíce dubna, května, června, září a října o sobotách od 13 do 17 hodin a v hlavní turistické sezoně - červenci a srpnu - v pondělí, středu, pátek a sobotu také od 13 do 17 hodin. Základní vstupné je 50 korun. Rodinné vstupné (2 dospělí + 2 děti) 100 korun. Studenti, důchodci, zdravotně postižení s průkazem ZTP a děti do 15 let zaplatí za vstupenku 25 korun a děti do šesti let mají vstup zdarma. V přízemí věže je umístěna pokladna (detašované pracoviště Centra cestovního ruchu Litoměřice), kde si návštěvníci mohou koupit pohlednice a suvenýry.

Biskupství litoměřické a město Litoměřice přicházejí s další společnou aktivitou. V rámci rozvoje cestovního ruchu v regionu nabízejí návštěvníkům města ubytování hotelového a hostelového typu v Diecézním domě kardinála Trochty.

Turisté mohou přespat v diecézním domě v Litoměřicích

Oba objekty leží v uzavřeném areálu v Komenského ulici v Litoměřicích (naproti střední pedagogické škole). Prvních 50 lůžek je k dispozici již od 1. července, dalších 120 přibude během letních prázdnin.

Pro ubytování hotelového typu bude využívána dvoupodlažní budov a okálu s 50 lůžky. V jejím přízemí je šest apartmánů, v 1. patře rovněž. Vždy dva pokoje s lůžky a přistýlkami a vlastním hygienickým zařízením.

Ubytovací služby typu hostel (turistická ubytovna) budou poskytovány v 1. a 2. patře hlavní budovy. Objekt je třípodlažní. V 1. patře je devět pokojů - dvou, tří a pětilůžkových, ve 2. patře 23 pokojů - od jednolůžkových až po osmilůžkový pokoj. Celkem 120 lůžek. K dispozici jsou umývárny, sprchy, WC.

Stravování nebude součástí ubytovacích služeb. Jsou zde dvě kuchyně pro individuální přípravu nápojů či jednoduchých pokrmů (studená kuchyně) a velká jídelna. Ubytovací služby mohou využívat turisté, cyklisté (možnost uložit kola) či hromadné zájezdy. Uvnitř uzavřeného areálu může parkovat zhruba 50 vozidel, přímý vjezd bude umožněn i autobusům (kapacita 2-3 autobusy).

Objednávky ubytování přijímá Informační centrum Litoměřice, které sídlí v přízemí budovy radnice, a to po celý týden (po - ne) od 9.00 do 18.00 hodin.

Kněžské svěcení, 26. 6. 2010, Litoměřice

MUDr. Jan Pavel Hájiček

Mgr. Kamil Škoda

Litoměřický biskup Jan Baxant udělil v sobotu 26. června 2010 při mši svaté v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích svátost kněžství Mgr. Kamilu Škodovi a MUDr. Janu Pavlu Hájičkovi.

Zleva: R.D. Jan Pavel Hájiček, generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSsR, litoměřický biskup Mons. Jan Baxant a R.D. Kamil Škoda.

Fotografie na této straně Jana Michálková

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz). **Za obsah** časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). **Redakce:** Jana Michálková (michalkova@dltm.cz), Marie Koscelníková (koscelnikova@dltm.cz). **Grafická úprava:** Miroslav Zelenka. **Tisk:** Tiskárna Zetka tisk, s.r.o. (tiskarna.zetka@volny.cz). Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042. **Objednávky a distribuci** zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

NADACE ČEZ
Vydání časopisu podpořila Nadace ČEZ

Kalich

Kalich – kolem roku 1500,
provenience – severní Čechy.

Stříbro, lité, tepané, zlacené.

Na šestilaločnaté noze se nachází pět
ze šesti figurek andělů s Arma Christi

(nástroje Kristova utrpení),

shora aplikované figury: Ukřižovaný

Kristus na vidlicovém kříži

vyrůstajícím z půlměsíce,

mezi Janem Evangelistou

a sv. Maří Magdalenou,

Marií Kleofášovou, Marií,

sv. Pavlem a (?) sv. Barborou.

Ze sbírek litoměřického biskupství